

ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΜΟΝΟΜΕΛΟΥΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩ

(Διαδικασία πιστωτικών τίτλων)

ΑΝΑΚΟΠΗ

1. Της ετερόρρυθμης εταιρείας με την επωνυμία «ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΡΡΗΣ ΚΑΙ ΣΙΑ Ε.Ε.», με διακριτικό τίτλο «COLOUR SHADE» που εδρεύει στην Καλλιθέα Αττικής, (οδός Σιβιτανίδου αρ. 35), νομίμως εκπροσωπούμενης.

2. Του Γεωργίου Σαρρή του Εμμανουήλ, κατοίκου Καλλιθέας Αττικής (οδός Ακροπόλεως αρ. 12).

3. Του Σταύρου Βολυράκη του Γεωργίου, κατοίκου Αλίμου Αττικής (οδός Ανεμώνων αρ. 26).

ΚΑΤΑ

Της Κυπριακής Δημόσιας Εταιρείας περιορισμένης Ευθύνης με την επωνυμία «CUPRUS POPULAR BANK PUBLIC CO LTD» που εδρεύει στη Λευκωσία Κύπρου (Λεωφ. Λεμεσού 154) και εκπροσωπείται νόμιμα, όπως μετονομάστηκε η τράπεζα με την επωνυμία «MARFIN POPULAR BANK PUBLIC CO LTD» και έχει εγκαταστήσει υποκατάστημα στην Ελλάδα με την εμπορική επωνυμία (trading name)/διακριτικό τίτλο «MARFIN ΕΓΝΑΤΙΑ ΤΡΑΠΕΖΑ» και «MARFIN ΕΓΝΑΤΙΑ BANK», με διεύθυνση φορολογικής εγκατάστασης οδός Μητροπόλεως 20 και Κομνηνών Θεσσαλονίκη και διεύθυνση αλληλογραφίας Λεωφόρος Κηφισίας αρ. 24 Μαρούσι Αττικής, ως καθολικής διαδόχου της ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία «MARFIN ΕΓΝΑΤΙΑ ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ», κατόπιν της διασυννοριακής συγχώνευσης δι' απορροφήσεως της «MARFIN ΕΓΝΑΤΙΑ ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ» από την «MARFIN POPULAR BANK PUBLIC CO LTD», βάσει των διατάξεων της Οδηγίας 2005/56/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 26.10.2005, ως αυτή ενσωματώθηκε στο Κυπριακό δίκαιο και στον περί εταιρειών νόμο Κεφ. 113, με τον περί εταιρειών (τροποποιητικό) Νόμο του 2007 (αρ. 4) και στο Ελληνικό δίκαιο (Ν. 3777/2009), με την έναρξη ισχύος της διασυννοριακής συγχώνευσης την 31.03.2011 και ώρα 12.00 μ.μ. (01.04.2011) δυνάμει του από 15.12.2010 Διατάγματος του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας (Κύπρου), το οποίο καταχωρήθηκε νομίμως, αφ' ενός στο τμήμα

Εφόρου εταιρειών και επισήμου παραλήπτη του Υπουργείου Εμπορίου Βιομηχανίας και Τουρισμού της Κυπριακής Δημοκρατίας και δημοσιεύθηκε στην επίσημη εφημερίδα της Κυπριακής Δημοκρατίας, Κύριο μέρος, τμήμα Β', αριθμός φύλλου 4467/07.01.2011, με αριθμό 23, και αφ' ετέρου στο Μητρώο Ανωνύμων Εταιρειών της Δ/σης ΑΕ και Πίστεως του Υπουργείου Οικονομίας Ανταγωνιστικότητας και Ναυτιλίας (30.03.2011), [ΦΕΚ 1638/1.4.2011, και 1652/1.4.2011 τ. ΑΕ και ΕΠΕ], η οποία αλλαγή ονόματος (επωνυμίας) καταχωρήθηκε την 5.4.2012 στο αρχείο του Εφόρου εταιρειών της Κυπριακής Δημοκρατίας, ως η απορροφούσα και καθολική διάδοχος νομίμως εκπροσωπείται **ΚΑΙ**

Της υπ' αριθμό 24052/2012 διαταγής πληρωμής της Δικαστού του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών.

Η καθ' ης η παρούσα ισχυριζόμενη ότι δικαιούται να λάβει από εμάς της πρώτης ευθυνομένης ως πρωτοφειλέτου και των λοιπών ως συγγυητών εις ολόκληρον με την πρώτη το ποσόν των 30.901,989 ΕΥΡΩ, πλέον τόκων και λοιπών εξόδων, μας επέδωσε την από 28.11.2012 επιταγή της προς πληρωμή κάτωθι αντιγράφου εξ απογράφου εκτελεστού της ανακοπτομένης υπ' αριθμό 24052/2012 διαταγής πληρωμής της Δικαστού του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών στην μεν πρώτη και δεύτερο εξ ημών την 6^η Δεκεμβρίου 2012 στον δε τρίτο εξ ημών την 3^η Δεκεμβρίου 2012.

Την άνω διαταγή πληρωμής ανακόπτουμε για τους κάτωθι ορθούς νομίμους και βάσιμους λόγους :

1. Είμαι έμπορος λιανικών πωλήσεων ενδυμάτων από το 1998. Αυτήν την ιδιότητα βέβαια την απέκτησα με σκληρή εργασία δεκαπέντε ετών. Αφού τελείωσα τη θητεία μου στις Ειδικές Δυνάμεις – Αλεξιπρωτιστές το Μάρτιο του 1991 σε ηλικία 22 ετών, παράλληλα με τις σπουδές μου στην ΑΣΟΕΕ εργάστηκα σε μερικές από τις μεγαλύτερες Ελληνικές εταιρείες του συγκεκριμένου κλάδου. Ενδεικτικά θα αναφέρω την Prince Oliver A.E. του κυρίου Χρήστου Τουμανίδη, την Emporio Sportivo A.E. του κυρίου Παναγιώτη Κορωναίου, την Explorer Apparel A.E. του κυρί-

ου Γιώργου Πριμηκύρη. Κατά την διάρκεια της μισθωτής εργασίας μου απέκτησα τεράστια εμπειρία σε όλες τις θέσεις, όπως του λογιστηρίου, της εμπορικής διαχείρισης, της μηχανογράφησης, της αποθήκης, της παραγωγικής διαδικασίας, της διανομής και τέλος της διαχείρισης των τμημάτων μιας Α.Ε. Αποφάσισα λοιπόν το Σεπτέμβριο του 1999 να ξεκινήσω μια Ε.Ε. με τον κύριο Αριστοτελή Σαμοθρακή με σκοπό κυρίως την λιανική πώληση ενδυμάτων και με την βοήθεια του κυρίου Πριμηκύρη στην τροφοδοσία του καταστήματος. Την περίοδο εκείνη ήμασταν σε διαβουλεύσεις με τον κύριο Πριμηκύρη που μου είχε προτείνει να αναλάβω μία σημαντική θέση στην εταιρεία του, πρόταση που αποδέχτηκα τον Απρίλιο του 2000 και με απόλυτη επιτυχία διεκπεραίωσα έως τον Ιανουάριο του 2002 οπότε και παραιτήθηκα μέσα σε καλό κλίμα όπως αποδεικνύεται και από την σύντομη συνεργασία μου με τον ίδιο επιχειρηματία και πάλι το 2007. Ο σκοπός της παραίτησης μου είχε σαν μόνο στόχο την εκμετάλλευση αυτής της μεγάλης γνωστικής μου εμπειρίας ώστε να επεκτείνουμε την δική μας Ε.Ε. που ήδη λειτουργούσε αρκετό χρονικό διάστημα βαλτωμένη όμως σε χαμηλούς τζίρους. Έτσι τον Απρίλιο του 2002 στράφηκα στην παραγωγή στο εξωτερικό και μάλιστα στην Κίνα που είναι και η χώρα παραγωγής όλων των πολυεθνικών. Ήταν ο μόνος τρόπος για να μπορέσουμε να ανταγωνιστούμε τις πολυεθνικές που εισέρεαν με γεωμετρική πρόοδο στην Πατρίδα μας και μάλιστα χωρίς να λαμβάνεται κανένα μέτρο προστασίας των μικρομεσαίων επιχειρήσεων που αποτελούσαν την ραχοκοκαλιά της οικονομίας μας. Τις συνέπειες αυτής της κατάστασης τη βιώνουμε σήμερα με το 1.300.000 ανέργους και τους μισθούς της πείνας από πλευράς των πολυεθνικών που είναι και το μεγαλύτερο ποσοστό των εναπομεινάντων εν λειτουργία εταιρειών.

Ξεκίνησα λοιπόν τον Απρίλιο του 2002 δειλά στην αρχή κάποιες συνεργασίες στο Hong Kong μην γνωρίζοντας αρκετά πράγματα για το εκεί περιβάλλον, για λογαριασμό κυρίως τρίτων ως χονδρέμπορος. Με το αρχικό αποτέλεσμα να είναι αρνητικό, αναγκάστηκα πλέον να επενδύσω πάρα πολύ χρόνο σε μια άλλη ήπειρο και να διαμένω για μεγάλα χρονικά διαστήματα στο εσωτερικό της Κίνας, για τη διερεύνηση των κατάλληλων εργοστασίων (καταργώντας κάθε σχέση με τις εταιρείες που ήδη συ-

νεργαζόμεσταν στο Hong Kong) με αποκορύφωμα την χρονιά του 2005. Σε τέσσερα συνεχόμενα ταξίδια , (21-Δεκ-2004 έως 06-Φεβ-2005 , 22-Φεβ-2005 έως 13-Μαρ-2005, 12-Απρ-2005 έως 19-Απρ-2005, 24-Μαι-2005 έως 26-Ιουλ-2005) κατάφερα να επιτύχω την συνεργασία με μερικά από τα καλύτερα εργοστάσια και μάλιστα με ευνοϊκότερους όρους. Επιστρέφοντας είχα να αντιμετωπίσω την δυσπιστία του πρώην συνεταιίρου μου Σαμοθρακή Αριστοτέλη για την αποτελεσματικότητα του εγχειρήματος μας. Παρ' όλες τις συζητήσεις μας δεν κατέστη εφικτό να τον μεταπείσω και έτσι την 14-Οκτ-2005 τροποποιήσαμε το καταστατικό όπου την θέση του κυρίου Σαμοθρακή Αριστοτέλη κατέλαβε ο κύριος Βολυράκης Σταύρος, **δηλαδή ο τρίτος από εμάς**. Η εταιρεία με το νέο σκήμα της άργησε λίγο να αναπτυχθεί αλλά **άρχισε να αξιοποιεί πλέον όλη αυτήν την γνώση και εμπειρία δεκατριών ετών** παρόλο που είχε να αντιμετωπίσει μια "εχθρική" πολιτεία.

2. Η συμπεριφορά της πολιτείας ήταν "Εχθρική" γιατί ενώ ανακοίνωνε προγράμματα στήριξης της επιχειρηματικότητας ουδέποτε αυτά υλοποιήθηκαν, όπως εκθέτω πιο κάτω και αυτό οφείλεται τόσο στην Αδιαφορία της πολιτείας να εποπτεύσει την ορθή εφαρμογή των νόμων που ψήφισε. Παράλληλα οφείλεται και στην ανεξέλεγκτη κερδοσκοπία όλου του τραπεζικού τομέα, ο οποίος με την ανοχή της κυβερνήσεως και τη παράλληλη ανοχή και διευκόλυνση της τράπεζας της Ελλάδος Α.Ε. δημιούργησαν ένα τελείως εχθρικό στην πραγματικότητα περιβάλλον για την επιχειρηματικότητα ειδικά των Ελλήνων επιχειρηματιών, αρνούμενου του τραπεζικού τομέα στην πράξη να εφαρμόσει τους νόμους και να στηρίξει αιτήματα και προγράμματα των επιχειρήσεων που αιτούνταν τη χρηματοδότησή τους, όπως η πρώτη εξ ημών, από Ευρωπαϊκά κονδύλια. Η αδιαφορία της πολιτείας και η ουσιαστική και αδικαιολόγητη εν πολλοίς άρνηση των τραπεζών, μεταξύ των οποίων και η καθ' ης ,να συμβάλλουν στην απορροφητικότητα Ευρωπαϊκών κονδυλίων στήριξης της επιχειρηματικότητας περίτρανα αποδεικνύεται σήμερα από την εισηγητική έκθεση του Προϋπολογισμού του 2012 όπου **στην σελίδα 78 αναφέρεται ότι η απορροφητικότητα των τριών πρώτων ετών 2007 - 2009 ήταν της τάξης 3,15%** και έως τον Νοέμβριο του 2011 η απορροφητικότητα των κονδυλίων έφτασε μόνο το 27,03% **παρά την άμεση**

ανάγκη της χώρας για απορρόφηση κονδυλίων για την τόνωση της επιχειρηματικότητας και την αντιμετώπιση της ύφεσης.

Η πολιτεία λοιπόν που προσποιούταν ότι την ενδιέφερε η ανάπτυξη ενώ είχε αδρανοποιήσει τον ΕΟΜΜΕΧ, **είχε αναθέσει τα αναπτυξιακά προγράμματα στις παντελώς ανεξέλεγκτες τράπεζες** κάτι που έγινε φανερό σήμερα με χαρακτηριστικό παράδειγμα την χρηματοδότηση των κομμάτων. Και λέω παντελώς διότι ενώ υποβάλλαμε αίτηση υπαγωγής στο Γ' Κ.Π.Σ. πληρούντες τις προϋποθέσεις υπαγωγής μας η αίτηση απερρίφθη και η ένσταση που υποβάλλαμε ουδέποτε εκδικάστηκε και ουδέποτε λάβαμε κάποια σχετική γραπτή απάντηση. Με μεγάλη δυσπιστία προσπεράσαμε εκείνη την περίοδο το γεγονός ότι η πολιτεία αδιαφορούσε για όσα η ίδια είχε νομοθετήσει που αφορούσαν την στήριξη των επιχειρήσεων. Έπρεπε όμως να συνεχίσουμε τη δουλειά μας που τόσο καλά γνωρίζαμε και πραγματοποιήσαμε την επένδυση που σχεδιάζαμε χωρίς την συμμετοχή κατά 50% του Δημοσίου. Απόφαση που είχε θετικά αποτελέσματα για την επιχείρηση τουλάχιστον έως τις αρχές του 2010. Οι καθαροί τζίροι ανήλθαν από 52.121,09€ που ήταν κατά το **2006** με καθαρά κέρδη 7.846,98€ ως εξής ανά έτος: **το 2007** 92.010,92 € με αντίστοιχα κέρδη 15.739,72 € **το 2008** 271.820,63 € με αντίστοιχα κέρδη 42.244,01 € και **το 2009** 579.192,57 € με αντίστοιχα κέρδη 48.317,96 € **έχοντας προσθέσει σε ένα χρόνο ένα νέο υποκατάστημα, ένα νέο αποθηκευτικό χώρο και έχοντας δημιουργήσει έξι νέες θέσεις εργασίας πλέον των πέντε ήδη θέσεων εργασίας του προηγούμενου έτους όπως καταγράφεται και στο Ε3 του αντίστοιχου έτους.** Έχοντας λοιπόν αυτή την αλματώδη ανάπτυξη αρχίσαμε να αναζητούμε για δεύτερη φορά κάποιες κρατικές ή τραπεζικές χρηματοδοτήσεις. Και πάλι αντιμετωπίσαμε τεράστια προβλήματα διαπιστώνοντας ότι οι κρατικές χρηματοδοτήσεις δίνονταν επιλεκτικά και όχι με αξιοκρατικά κριτήρια. Όμως η επιχείρηση έπρεπε να συνεχίσει τη λειτουργία της και έτσι συνεχίσαμε τη σκληρή εργασία και με επιμονή καταφέραμε να επιτύχουμε έναν από τους στόχους μας που ήταν η χρηματοδότηση. Απευθυνθήκαμε σε διάφορες τράπεζες προς αυτό το σκοπό και τελικά μεταξύ άλλων τραπεζών που ανταποκρίθηκαν ήταν και καθ' ης, η οποία ενέκρινε τον Απρίλιο του 2009 τη χορήγηση πιστώσεως ανοικτού αλληλόχρεου

λογαριασμού ύψους 30.000,00 ΕΥΡΩ, στην πρώτη από εμάς με εγγυητές τους λοιπούς, ο οποίος θα εξυπηρετούσε αποκλειστικά και μόνο εισαγωγές μας με αντίτιμο βέβαια τοκογλυφικά επιτόκια της τάξης του 9,95% πλέον της εισφοράς του Ν.128/1975 (0,60%). Καμία σχέση δηλαδή με τα επιτόκια των κρατικών προγραμμάτων στήριξης της επιχειρηματικότητας. Ουσιαστικά αυτός κατά την άποψή μας είναι και ο λόγος για τον οποίο η καθ' ης (και άλλες βεβαίως τράπεζες) δεν ενέταξε την πρώτη εξ ημών στα χαμηλότοκα Ευρωπαϊκά προγράμματα, ακριβώς για να κερδοσκοπεί με την τοκοφορία των άλλων προϊόντων της.

3. Παρ' όλα τα προβλήματα της αγοράς, οι δύο πρώτοι μήνες του 2010 βρίσκουν την εταιρεία να συνεχίζει την ανάπτυξη της με αύξηση των καθαρών λιανικών πωλήσεων κατά 59,70%. Μάλιστα στο τέλος Φεβρουάριου του 2010 οι καθαρές πωλήσεις είχαν φτάσει τα 99.113,00 € σε σχέση με τον Φεβρουάριο του 2009 που ήταν 62.054,40 €, τη στιγμή που οι πολιτικοί της Πατρίδας μας διέδιδαν φήμες ότι το έλλειμμα της οικονομίας είναι κατά πολύ μεγαλύτερο από το δηλωθέν αρχίζοντας την οριστική διάλυση της αγοράς με την αύξηση των φορολογικών συντελεστών και συγκεκριμένα του ΦΠΑ κατά 2% τον Μάρτιο του 2010. Το τι ακριβώς έγινε προκειμένου να υπαχθεί η χώρα μας στο Διεθνές Νομισματικό Ταμείο (Δ.Ν.Τ.) είναι λίγο πολύ γνωστό και μάλιστα εκκρεμούν αιτήματα προανακριτικής διαδικασίας στη Βουλή των Ελλήνων για τη διερεύνηση των συνθηκών υπό τις οποίες προσέφυγε η χώρα μας στο Δ.Ν.Τ. Ενδεικτικά και περιληπτικά θα αναφέρουμε ότι με εντολή του τότε (2009 - 2010) υπουργού των οικονομικών Γεωργίου Παπακωνσταντίνου ενεργήθηκε αλλοίωση των οικονομικών στοιχείων της Πατρίδας μας ώστε να παρουσιάζεται πολλαπλάσιο του πραγματικού έλλειμμα στην οικονομία μας και τεράστιο χρέος σε σχέση με το Α.Ε.Π. της χώρας και σε τέτοιο βαθμό που πλέον απαιτούσε την προσφυγή της χώρας στο Δ.Ν.,.Τ., όπως έχουν καταγγείλει μέλη του Δ.Σ. της ΕΛΣΤΑΤ και μάλιστα καθηγητών Πανεπιστημίου, όπως της κυρίας Γεωργαντά αλλά και σύμφωνα με το εβδομαδιαίο δελτίο οικονομικών εξελίξεων της AlphaBank την 31-Μαΐου-2012 που βεβαιώνει ότι καταχωρήθηκαν στο έλλειμμα το σύνολο των υποχρεώσεων 17 ΔΕΚΟ έως και το 2024 χωρίς μάλιστα να συνυπολογιστούν τα σημαντικά περιουσιακά τους στοιχεία. Αυτά τα δεδομένα

οδηγούν στο συμπέρασμα ότι εσκεμμένα και προσχεδιασμένα οδηγήθηκε η χώρα στην υπαγωγή της στο ΔΝΤ. Ενέργεια εσκεμμένη την οποία ομολόγησε ο τότε (2009 – 2010) Πρόεδρος του Δ.Ν.Τ. Στρος Καν όταν δήλωσε ότι “δρούσαν (αναφέρεται στον εαυτό του και τον τότε πρωθυπουργό της χώρας Γεώργιο Παπανδρέου) υπόγεια για αυτό το σκοπό και μάλιστα από τον Νοέμβριο του 2009” και ενώ ο πρωθυπουργός της χώρας Γεώργιος Παπανδρέου βεβαίωσε ψευδώς, εξαπατώντας τους Έλληνες, την 14-Ιανουαρίου του 2010 “ότι δεν έχουμε ανάγκη το ΔΝΤ”. Μάλιστα τον τότε πρωθυπουργό διαψεύδει και ο αρχικά υφυπουργός και μετέπειτα υπουργός των οικονομικών στην κυβέρνηση Παπαδήμου Σακινίδης, δηλώνοντας ότι “όταν το ΠΑΣΟΚ ανέλαβε τη διακυβέρνηση της Χώρας διαπίστωσε ότι η μόνη εναλλακτική που είχε ήταν να προσφύγει στο ΔΝΤ..... άρα το ΔΝΤ ως πρώτη επιλογή και μόνη που υπήρχε από την 5-Οκτωβρίου-2009 και μετά μπορούσε να μας δώσει μέχρι και 10-20 Δις”. Αυτά συσχετιζόμενα με όσα ανακοίνωσε στις 23 Απριλίου 2010 από το Καστελόριζο ο τότε πρωθυπουργός που υποστήριξε ότι “χθες ανακοινώθηκαν τα στοιχεία για το πραγματικό μέγεθος του ελλείμματος του 2009. Θύμισαν σε όλους μας τα ακατανόητα λάθη, τις παραλείψεις..... Όλοι μας κληρονομήσαμε, η κυβέρνηση ο Ελληνικός λαός ένα σκάφος έτοιμο να βυθιστεί..... Οι αγορές δεν ανταποκριθήκαν, είτε γιατί δεν πίστεψαν στη βούληση της Ευρωπαϊκής Ένωσης, είτε γιατί κάποιιοι αποφάσισαν να συνεχίσουν την κερδοσκοπία... Και κινδυνεύει να χαθεί η προσπάθεια που καταβάλλουν οι Έλληνες από τα ακόμα μεγαλύτερα επιτόκια δανεισμού και ακόμα χειρότερα από τη δυσκολία δανεισμού” αποδεικνύουν το ψεύδος, το οποίο άλλωστε αποδεικνύεται και από τα στοιχεία από την επίσημη ιστοσελίδα του Οργανισμού Διαχείρισης Δημόσιου Χρέους (Ο.Δ.ΔΗ.Χ). Η μετέπειτα πορεία της χώρας είναι γνωστή και απλώς επισημαίνουμε ότι αυτή η πολιτική επιλογή είχε σαν συνέπεια την καταστροφή κυριολεκτικά της Ελληνικής κοινωνίας, των εργασιακών σχέσεων και της επιχειρηματικότητας, την είσοδο σε μία καταστροφική δίνη που κανείς (ακόμη και οι συγκυβερνώντες σήμερα) δεν μας λέει πότε τελειώνει ή πως θα τελειώσει. Όμως είναι απαραίτητο να συνεχίσουμε την παράθεση του ιστορικού, ώστε να καταστεί φανερός ο λόγος του γιατί βρεθήκαμε τελικά περίπου ένα χρόνο μετά σε αδυναμία να πληρώσουμε τα ποσά του αλληλό-

χρεου λογαριασμού αλλά κυρίως για να αποδειχθεί ότι η καθ' ης ενεργεί τελείως παράνομα, καταχρηστικά και παραβιάζοντας και τον Τραπεζικό κώδικα δεοντολογίας, συμπεριφορά που όχι απλώς συνετέλεσε αλλά ήταν η αιτία της αδυναμίας μας πληρωμής **και επιπλέον της πολύ μεγάλης ζημιάς μας για τα έτη 2010 και 2011 όπως θα εξηγήσουμε αμέσως παρακάτω. Ζημία για την οποία επιφυλασσόμαστε να ασκήσουμε τα νόμιμα δικαιώματά μας.**

4. Όπως είναι ήδη γνωστό σε όλους το οικονομικό περιβάλλον για τις Ελληνικές επιχειρήσεις ήδη από το έτος 2009 αλλά κυρίως το 2010 και μετά την κυβερνητική επιλογή και ανακοίνωση της προσφυγής στο Δ.Ν.Τ. ήταν καταστροφικό. Μέσα σε αυτό το καταστροφικό για τις Ελληνικές επιχειρήσεις περιβάλλον που διαμορφώθηκε από την πολιτική των μνημονίων η Πολιτεία άρχισε να ανακοινώνει προγράμματα στήριξης της επιχειρηματικότητας λόγω της χρηματοπιστωτικής κρίσης.

Έτσι ενημερωθήκαμε για την Υπουργική απόφαση 5198/485 ΦΕΚ 21-5-2010 Τεύχος Δεύτερο που αφορούσε την στήριξη, των επιχειρήσεων για αγορά πρώτων υλών, εμπορευμάτων και υπηρεσιών, από την επέκταση του ΤΕΜΠΜΕ ΑΕ "Γ φάση" μέσω εγγύησης χαμηλότοκων δανείων.

Άμεσα απευθυνθήκαμε προς την καθ' ης αλλά και σε άλλες τράπεζες αφού η συγκεκριμένη Υπουργική απόφαση μας **έδινε τη δυνατότητα να υποβάλλουμε έξι διαφορετικές αιτήσεις όπως οριζόταν στην σελ 8855 παρ.5.2 της παραπάνω απόφασης, όπως παρατίθεται στο σχετικό Φ.Ε.Κ. Εν προκειμένω στην καθ' ης υποβάλλαμε την 2-6-2010 το σχετικό αίτημα. Παρά την αίτησή μας συνοδευόμενη από όλα τα παραστατικά που απεδείκνυαν ότι όχι απλώς έπρεπε να υπαχθούμε στο εν λόγω πρόγραμμα αλλά ότι η πρώτη από εμάς ήταν το υπόδειγμα επιχειρήσεων για την υπαγωγή τους, εξ αρχής δηλαδή από την πρώτη ημέρα οι αρμόδιοι της καθ' ης μας αποθάρρυναν ότι δύσκολα θα υπαγόμασταν στο πρόγραμμα αυτό. Εν πάση περιπτώσει εμείς επιμείναμε θέλοντας να μάθουμε γιατί υπήρχε αυτή η αντιμετώπιση. Η απάντηση πάντα ίδια και πάντα προφορική. Είναι στην διακριτική ευχέρεια της Τράπεζας να προωθήσει το αίτημα στην ΤΕΜΠΜΕ ΑΕ και (off the record) ανεπίσημα και βέβαια προφορικά μας δήλωναν οι αρμόδιοι και υπεύ-**

θυνοι της καθ' ης ότι τα αιτήματα δεν προωθούνται διότι το κράτος είναι αφερέγγυο (!!!!!). Την ίδια απάντηση από όσων γνωρίζω λάμβαναν και αρκετοί άλλοι μικρομεσαίοι επιχειρηματίες με τους οποίους συνεργαζόμασταν.

Οι λογομαχίες μας με τους αρμοδίους της καθ' ης για να υπαχθούμε στη "Γ φάση" του ΤΕΜΠΙΜΕ ΑΕ διήρκησαν από ενάρξηως του προγράμματος τον Ιούνιο του 2010 έως και τον Σεπτέμβριο του 2011. Η επικοινωνία μας με τον διευθυντή του καταστήματος της καθ' ης στην Καλλιθέα Παναγιωτόπουλο Νίκο ήταν πλέον πάρα πολύ συχνή. Και αυτό διότι η επιχείρησή μας ήταν καθ' όλα νόμιμη με σημαντική ανάπτυξη και πληρούσε όλες τις προδιαγραφές για την υπαγωγή της στην ανωτέρω Υπουργική απόφαση. Επιπλέον ήταν από τις ελάχιστες που διατηρούσε ενήμερο το δάνειο της από την "Β φάση" του ΤΕΜΠΙΜΕ ΑΕ των 41.000,00€ το οποίο αποπληρώναμε κανονικά και πάντα στην ώρα του, ενώ πληροφορούμασταν από συναδέλφους ότι κάποιοι άλλοι που παρ' όλο ότι δεν τηρούσαν τις προδιαγραφές κατάφεραν να υπαχθούν στον ανωτέρω νόμο ακολουθώντας τη γνωστή Ελληνική συνταγή της κάτω από το τραπέζι συναλλαγής. **Ανάλογη με αυτήν που ακολουθούσαν και οι εφοριακοί υπάλληλοι για τους ημέτερους, σύμφωνα με όσα κατήγγειλε ο κύριος Σπινέλλης - πολιτικός προϊστάμενος του ΣΔΟΕ.** Πλέον έχουμε ανακαλύψει μια σειρά επιδοτήσεων που αφορούσαν πιθανότατα στο μεγαλύτερο ποσοστό τους ημέτερους επιχειρηματίες και που σκανδαλωδώς ελάμβαναν τεράστιες χρηματοδοτήσεις ενώ δε δημιουργούσαν καμία νέα θέση εργασίας, ώστε να αποδεικνύουμε αυτά που ισχυριζόμαστε.

Το επόμενο οκτάμηνο του 2010 ήταν συνεχώς πτωτικό για την επιχείρησή μας όσον αφορά τους τζίρους της, κλείνοντας τελικά το 2010 με ποσοστό πτώσης 12,32% που ήταν σαφώς μικρότερο από το μέσο όρο των υπολοίπων επιχειρήσεων. **Πτώση που στη δικιά μας επιχείρηση οφειλόταν αποκλειστικά στην παράνομη συμπεριφορά της καθ' ης που αποστέρησε στην εταιρεία μας την υπαγωγή της στην Γ φάση του ΤΕΜΠΙΜΕ ΑΕ που αφορούσε την στήριξη των επιχειρήσεων λόγω της χρηματοπιστωτικής κρίσης μέσω ευνοϊκής δα-**

νειοδότησης. Στην Β φάση του ΤΕΜΠΙΜΕ στην οποία είχαμε υπαχθεί, είχαμε το ευνοϊκό επιτόκιο της τάξης του 3,088% πλέον της εισφοράς του Ν.128/1975 0,60% (σχετικό 31) αντί του τοκογλυφικού 9,95% πλέον της εισφοράς του Ν.128/1975 0,60%, το οποίο πληρώναμε για τον ανοικτό λογαριασμό της καθ' ης.

Συνέπεια της παράνομης συμπεριφοράς της Marfin, όσον αφορά την εφαρμογή της Υπουργικής απόφασης, που συνίσταται στο ότι αρνήθηκε την υπαγωγή μας στην παραπάνω Γ' φάση του ΤΕΜΠΙΜΕ ΑΕ, ενώ είχαμε όλες τις προϋποθέσεις προς τούτο ήταν η έλλειψη της ρευστότητας για την επιχείρηση μας που μας ανάγκασε σε μειωμένες αγορές εμπορευμάτων προς μεταπώληση κατά 105.144,26€ όπως προκύπτει από την σύγκριση των Ε3 και Ε5 του οικονομικού έτους 2010 – χρήση του 2009 και των Ε3 και Ε5 του οικονομικού έτους 2011 – χρήση του 2010.

Συνέπεια των μειωμένων αγορών εμπορευμάτων κατά 105.144,26 € ήταν η σημαντική πτώση των καθαρών πωλήσεων για το οκτάμηνο Μαΐου – Δεκεμβρίου 2010, αντιστρέφοντας την αύξηση πωλήσεων του 59,70% που είχαμε στο πρώτο δίμηνο του έτους όπως προείπαμε. Έτσι το 2010 έκλεισε για την επιχείρηση μας με ετήσια πτώση των καθαρών πωλήσεων της τάξεως του 12,32% που σε απόλυτους αριθμούς μεταφράζεται σε 71.369,97 €. Κάτι που επέφερε και τη μείωση των καθαρών κερδών κατά 42.909,46 € (για το οικονομικό έτος 2011-χρήση του 2010) όπως αποτυπώνεται στα ελεγμένα και από την εφορία βιβλία μας, εξανερμίζοντας τους κόπους και τον αγώνα μιας ολόκληρης χρονιάς. Η μέχρι τότε ζημιά μας δεν είχε καμιά σχέση με την καταστροφολογία της Κυβέρνησης και των μέσων ενημέρωσης που τη στήριζαν καθώς όπως προείπαμε ήταν από τις ελάχιστες επιχειρήσεις που είχαν πρόσβαση στην τραπεζική χρηματοδότηση, σε αντίθεση με την **πρώτη από εμάς.** Όπως δεν είχε σχέση και η δεύτερη αύξηση των συντελεστών ΦΠΑ σε 23% που ακολούθησε αυτήν του Μαρτίου και μάλιστα μέσα σε διάστημα μόλις τριών μηνών. Αυτά έμελε να μας επηρεάσουν πολύ αργότερα.

Η παράνομη συμπεριφορά της Marfin στην εφαρμογή της παραπάνω Υπουργικής απόφασης μας δημιούργησε και επιπλέον

ζημιές αφού η έλλειψη της ρευστότητας για αγορά εμπορευμάτων ανέτρεψε όλο τον προγραμματισμό της εταιρείας μας και μας ανάγκασε να καθυστερούμε τις καταβολές μας προς το Δημόσιο χρησιμοποιώντας τη ρευστότητα της επιχείρησης για την αγορά εμπορευμάτων.

Καθυστέρηση την οποία είχαν προβλέψει οι κύριοι Παπανδρέου Γεώργιος και Βενιζέλος Ευάγγελος όταν προεκλογικά δήλωναν ότι **“αν παγώσουμε του μισθούς αυτό σημαίνει πάγωμα εισοδήματος άρα πάγωμα ζήτησης πάγωμα της αγοράς άρα πάγωμα του τζίρου πάγωμα των δημόσιων εσόδων γιατί εάν δεν έχει η αγορά κίνηση ποιος πληρώνει την εφορεία και το ασφαλιστικό ταμείο και αν δεν έχεις δημόσια έσοδα καταρρέεις δημοσιονομικά και δεν μπορείς να έχεις δημόσιες δαπάνες που χρειάζονται για να στηρίξεις αυτόν που έχει ανάγκη για να στηρίξεις την μικρομεσαία επιχείρηση για να ολοκληρώσεις το κοινωνικό κράτος που το έχει ανάγκη ο φτωχός αυτός που νοιώθει τις συνέπειες της ανισότητας”.**

Βέβαια δεν είχαν αναφέρει τίποτα για την ευθύνη των τραπεζών να εφαρμόσουν σωστά τη νομοθεσία που οι ίδιοι ψήφισαν και αφορούσε τη στήριξη των μικρομεσαίων επιχειρήσεων.

Μέσα σε αυτό το εχθρικό για την Ελληνική επιχειρηματικότητα ό-πως πλέον είναι σαφές, από πλευράς Πολιτείας περιβάλλον φτάσαμε και στον Νοέμβριο του 2010 με αυξημένες υποχρεώσεις από ΦΠΑ σε καθυστέρηση που προερχόταν **από την έλλειψη ρευστότητας λόγω της παράνομης συμπεριφοράς της Marfin. Η Marfin λοιπόν μας ωθούσε σε ουσιαστικά παράνομη συμπεριφορά εντελώς πλασματική και προϊόν της δικής της παράνομης συμπεριφοράς.** Και η συμπεριφορά αυτή εύρισκε έρεισμα με την ανοχή των αρμόδιων Υπουργών κυρίου Παπακωνσταντίνου και κυρίας Κατσέλη που δεν ασκούσαν τον απαιτούμενο έλεγχο για την ορθή εφαρμογή της απόφασης που οι ίδιοι υπέγραψαν. Κατάφεραν να μετατρέψουν σύννομους και εύνομους οικονομικά δραστήριους Έλληνες μικρομεσαίους επιχειρηματίες σε περιθωριοποιημένους και ανενεργούς, υπόχρεους πλασματικών οφειλών προς τις τράπεζες και το δημόσιο. Κάτι που σήμερα πλέον είναι εμφανέστατο από την εξόντωση περισσότερων των 200.000 Ελληνικών επιχειρήσεων σε

αντίθεση με τις εισαγόμενες πολυεθνικές που χωρίς κανένα έλεγχο πόθεν έσχες αναπτύσσονται ραγδαία κάνοντας πιθανότατα και χρήση των επιδοτούμενων προγραμμάτων στα οποία **έως τώρα εμείς σαν Έλληνες Επιχειρηματίες και μάλιστα με σημαντική ανάπτυξη δεν είχαμε καμιά στήριξη. Αντί η Πολιτεία να ελέγξει αν οι Τράπεζες εφαρμόσαν τους νόμους που ψηφίστηκαν για τη στήριξη των μικρομεσαίων επιχειρήσεων προέβαινε σε ελέγχους και μάλιστα επιλεκτικά εις βάρος των μικρομεσαίων.** Και το αναφέρω αυτό διότι ενώ η εταιρεία μας δέχτηκε απαντούς ελέγχους από την Β Δ.Ο.Υ Καλλιθέας και το ΣΔΟΕ την ίδια στιγμή οι πολύ μεγάλες εταιρείες ήταν ανέλεγκτες επί μακρόν.

Την περίοδο που περιμέναμε την διόρθωση των παραβάσεων του ΣΔΟΕ ο Ε.Ε. Βολυράκης Σταύρος είχε συμπληρώσει τα συντάξιμα χρόνια και αποφάσισε να αποχωρήσει από την εταιρεία καθώς ήταν ήδη πολύ απογοητευμένος από την κατάσταση που είχε διαμορφωθεί στην αγορά και από την κοροϊδία της Πολιτείας που από τη μία ανακοίνωνε προγράμματα στήριξης της επιχειρηματικότητας δίνοντας στις τράπεζες 93.000.000.000,00 € (93 δισεκατομμύρια ευρώ) που αφορούσαν αποκλειστικά τη χορήγηση ευνοϊκών δανείων προς νοικοκυριά και επιχειρήσεις και από την άλλη δεν ασκούσε καμία εποπτεία για τη σωστή διαχείριση από πλευράς των τραπεζών. Με διαβεβαίωνε όντας έμπορος από το 1977 ότι δεν είχε ζήσει τέτοιες καταστάσεις στο παρελθόν. Αυτό βέβαια είναι πλέον εμφανές από την εξαθλίωση του μεγαλύτερου ποσοστού των Ελλήνων μικρομεσαίων επιχειρηματιών που δεν είχαν τις λογιστικές και νομικές γνώσεις αλλά ούτε και την οικονομική ευχέρεια ώστε να συμβουλευτούν όσους θα μπορούσαν να τους βοηθήσουν ώστε να ανταπεξέλθουν στο συστηματικό πόλεμο που υφίσταται η μεσαία τάξη της Πατρίδας μας.

Παρά τους απαντούς φορολογικούς ελέγχους και τη δυσλειτουργία που προκαλούσαν στη λειτουργία της επιχειρήσεως και μας αποσπούσαν από το φυσικό αντικείμενο της δραστηριότητας μας εμείς συνεχίζαμε να αγωνιζόμαστε και με σκληρή εργασία διατηρούσαμε του τζίρους του πρώτου οκταμήνου του 2011 στα επίπεδα των 316.200,29€ σε σχέση με τα 312.223,27€ του πρώτου οκτάμηνο 2010 και παρ' όλο που τα προβλή-

ματα στο εμπόριο είχαν φουντώσει και η αγορά βρισκόταν υπό πλήρη κατάρρευση. Γνωρίζαμε όμως ότι το τελευταίο τετράμηνο του 2011 θα συναντούσαμε και εμείς μεγάλα προβλήματα καθότι καθ' όλη τη διάρκεια του έτους αναλώναμε εμπορεύματα παλαιών χρήσεων. Επιμέναμε λοιπόν και στη Marfin αλλά και στις υπόλοιπες τράπεζες για την υπαγωγή μας στην Υπουργική απόφαση 5198/485 ΦΕΚ 21-5-2010 Τεύχος Δεύτερο που ήταν ακόμη σε ισχύ και που θα μας έδινε τη δυνατότητα να κάνουμε νέες αγορές εμπορευμάτων ώστε να συνεχίσουμε την επιχειρηματική μας δραστηριότητα. Και αυτό διότι σε καθημερινή βάση ακούγαμε από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης τους αρμόδιους Υπουργούς να μιλάνε για στήριξη των μικρομεσαίων επιχειρήσεων. Έτσι λοιπόν στο πρώτο δεκαπενθήμερο του Ιουλίου 2011 καταθέσαμε για τελευταία φορά αιτήσεις για την υπαγωγή μας και στις τέσσερις συνεργαζόμενες με εμάς τράπεζες αφού όπως προείπαμε η Υπουργική απόφαση μας έδινε αυτό το δικαίωμα. Στην Marfin συγκεκριμένα καταθέσαμε την 13-7-2011 την υπεύθυνη δήλωση που απαιτούσε το πρόγραμμα μαζί με όλα τα υπόλοιπα απαιτούμενα από την Υπουργική απόφαση έγγραφα όπως και το προτιμολόγιο με αριθμό ΠΑΡ-00017 καθαρής αξίας 93.350,80 € της εταιρείας Silver Sports Company S.A. που ήταν ο βασικός προμηθευτής μας και την προηγούμενη χρονιά με αγορές 114.831,21 € . Κατά την καταχώριση της αίτησης από τον τραπεζικό σύμβουλο της Marfin Ψιλιώτη Κωνσταντίνο μας ενημέρωσαν ότι εκκρεμούσε η καταβολή των τόκων του δευτέρου τρίμηνου 2011, κάτι το οποίο ήδη γνωρίζαμε, και ότι η εξέταση του αιτήματος μας από το αρμόδιο τμήμα της τράπεζας θα άρχιζε αμέσως μετά από την καταβολή των τόκων. Αφού με τη σειρά μας τους ενημερώσαμε ότι η καταβολή θα γινόταν λίγες μέρες αργότερα όπως καταγράφεται και στην κίνηση του λογαριασμού του Ιουλίου 2011 τους εξηγήσαμε την πραγματική κατάσταση της εταιρείας μας και το πόσο σημαντικό ήταν να εξετασθεί το αίτημα μας αμέσως μετά την καταβολή των τόκων που τελικά έγινε την 21-7-2011. Τους ενημερώσαμε επίσης ότι η μέχρι τότε σταθερότητα της επιχείρησης οφειλόταν καθαρά στο γεγονός ότι αναλώναμε εμπορεύματα προηγούμενων χρήσεων και ότι χωρίς νέες αγορές εμπορευμάτων για τη χειμερινή περίοδο θα ήτο πάρα πολύ δύσκολο να συνεχίσουμε τις καταβολές του δανείου μας που μέχρι τότε τη-

ρούνταν με απόλυτη συνέπεια. Μετά λοιπόν την 21-7-2011 επισκεπτόμασταν το υποκατάστημα της Marfin μέρα παρά μέρα για να δούμε την εξέλιξη του αιτήματος μας αφού χρειαζόταν η έγκριση της Marfin για να προχωρήσει η αίτηση μας στην ΤΕΜΠΜΕ ΑΕ και η προθεσμία λήξεως της Υπουργικής απόφασης 5198/485 ΦΕΚ 21-5-2010 Τεύχος Δεύτερο πλησίαζε σύμφωνα με το άρθρο 2 σελ 8852 του ΦΕΚ. Συνεχίζαμε βέβαια να ακούμε καθημερινά πλέον στα μέσα ενημέρωσης για την ανάγκη στήριξης των επιχειρήσεων και για το γεγονός ότι η κυβέρνηση στήριζε τις τράπεζες για να δώσουν ρευστότητα στην πραγματική!!!! οικονομία αφού είχαμε σταματήσει ήδη λόγω έλλειψης ρευστότητας τα ταξίδια μας για εισαγωγές από τρίτες χώρες από την 15-5-2011.

5. Ενώ λοιπόν η Marfin απαξιούσε να μας απαντήσει για το αίτημα που είχαμε υποβάλλει από την 6-7-2011 και που θα εξέταζε από την 21-7-2011 ακούμε στα μέσα ενημέρωσης για ένα νέο πρόγραμμα στήριξης των επιχειρήσεων προκειμένου να διατηρηθούν οι θέσεις εργασίας. Έτσι ήμασταν από τους πρώτους που μάθαμε για την Υπουργική απόφαση 2/55608/0025 ΦΕΚ 1837 18-8-2011 που δημιουργούσε ένα νέο προσωρινό πλαίσιο στήριξης των επιχειρήσεων που δραστηριοποιούνται στην Ελλάδα για την διευκόλυνση της πρόσβασης σε χρηματοδότηση κατά τη διάρκεια της τρέχουσας χρηματοπιστωτικής και οικονομικής κρίσης με την παροχή εγγυήσεων του Ελληνικού Δημοσίου. Πριν προχωρήσουμε είναι σκόπιμο να επισημάνουμε τη φράση **“επιχειρήσεων που δραστηριοποιούνται στην Ελλάδα”**. Δηλαδή συμπεριλαμβάνει και επιχειρήσεις αλλοδαπών συμφερόντων!!!! Άρα ο Έλληνας πολίτης χρηματοδοτεί τις αλλοδαπές επιχειρήσεις και είναι σκόπιμο εδώ να αναφέρω το άρθρο 3 παρ. 8 της συγκεκριμένης απόφασης :”*Το μέγιστο ύψος του δανείου αποτελεί συνάρτηση των οικονομικών μεγεθών της δανειολήπτριας επιχείρησης και δεν υπερβαίνει το ετήσιο μισθολογικό της κόστος για το 2010. Σε αυτό περιλαμβάνεται κάθε είδους παροχή προς τους εργαζόμενους, δηλαδή μισθοί και ασφαλιστικές εισφορές. Στους μισθωτούς συγκαταλέγονται και όσοι παρέχουν υπηρεσίες στο πλαίσιο συμβάσεων ορισμένου χρόνου. Σε περίπτωση που οι δανειολήπτριες επιχειρήσεις συστάθηκαν την ή μετά την 1-1-2010 και μέχρι την*

δημοσίευση της παρούσης, το μέγιστο ύψος του δανείου δεν υπερβαίνει το μισθολογικό κόστος που εκτιμάται για τα δύο πρώτα έτη λειτουργίας”.

Με τη νέα Υπουργική απόφαση στα χέρια απευθυνθήκαμε άμεσα σε όλες τις τράπεζες με τις οποίες συνεργαζόμασταν, και στις οποίες είχαμε καταθέσει αιτήσεις λίγες μέρες πριν για την “Γ φάση” της ΤΕΜΠΙΜΕ ΑΕ.

Η πίεση που επί δεκατέσσερις μήνες ασκούσαμε προς τις συνεργαζόμενες τράπεζες από τον Ιούνιο του 2010 οπότε και είχαμε μάθει για την “Γ φάση” της ΤΕΜΠΙΜΕ ΑΕ αυξήθηκε πλέον σε πολύ μεγάλο βαθμό απαιτώντας την υπαγωγή σε ένα αν όχι και στα δύο ανωτέρω προγράμματα στήριξης των μικρομεσαίων επιχειρήσεων. Υπαγωγή που θα μας έδινε την δυνατότητα να συνεχίσουμε την ανοδική πορεία της επιχείρησης συντηρώντας τις θέσεις εργασίας του προσωπικού αλλά θα απελευθέρωνε και τις εγγυήσεις των συνταξιοδοτικών προγραμμάτων των παιδιών του πρώην συνταίρου του δεύτερου εξ ημών, τρίτου εξ ημών Σταύρου Βολυράκη αλλά και του πατρός του πρώτου εξ ημών Σαρρή Εμμανουήλ του Γεωργίου συνολικού ύψους 65.000,00€. Εγγυήσεις που είχαν καταβληθεί ως έσχατη λύση ώστε να έχουμε χαμηλά!! επιτόκια στα δύο τελευταία εισαγωγικά όρια της επιχείρησης που ξεκίνησαν τον Απρίλιο του 2009 40.000,00€ με επιτόκιο 3,91% πλέον της εισφοράς του Ν.128/1975 (0,60%) και τον Οκτώβριο του 2009 25.000,00€ με επιτόκιο 2,95% πλέον της εισφοράς του Ν.128/1975 (0,60%) αντίστοιχα. Κάτι που αποδεικνύει πέρα από κάθε αμφιβολία την απόλυτη εντιμότητα μας και την πίστη μας για την συνέχιση της ανοδικής πορείας της επιχείρησης μας αφού οι εγγυήσεις αυτές δόθηκαν όταν ήδη είχαμε τα ανοικτά και χωρίς εξασφαλίσεις όρια των τραπεζών. Παράλληλα βέβαια θα μας αποδέσμευε από τα τοκογλυφικά επιτόκια της τάξεως του 10% που όλες οι συνεργαζόμενες τράπεζες μας είχαν επιβάλλει.

Για να γίνει κατανοητή η διαφορά των επιτοκίων αρκεί μόνο η σύγκριση των ποσών που πληρώναμε στο ένα και μοναδικό δανειακό επιδοτούμενο πρόγραμμα (ΤΕΜΠΙΜΕ Β φάση των 41.000,00€) που συμμετείχαμε σε σχέση με τα ανοικτά κεφάλαια κίνησης ήταν τεράστια. Για κεφάλαια 12.500,00€ στη μια περίπτωση οι τόκοι ήταν 1.115,94€ και στην άλλη 3.908,79€. Οι ήδη μεγάλες ζημιές μας που προανέφερα όλο

αυτό το διάστημα που λαμβάναμε μόνο προφορικές αρνητικές απαντήσεις στις αιτήσεις μας για συμμετοχή σε αυτά τα προγράμματα επιβαρύνοντουσαν και από τις διαφορές των επιτοκίων που παρανόμως μας είχαν επιβάλει οι τράπεζες αρνούμενες να προχωρήσουν τη συμμετοχή μας στα επιδοτούμενα προγράμματα.

Οι απαντήσεις από την πλευρά των τραπεζών και στη συγκεκριμένη περίπτωση της Marfin ήταν και πάντα ίδιες και πάντα ανεπίσημα (off the record) ότι τα αιτήματα δεν προωθούνται διότι το κράτος είναι Αφερέγγυο!!!!.

Αυτό βέβαια ήταν και το παράλογο στην όλη υπόθεση. Η Marfin προτιμούσε να έχει το ρίσκο του ανοικτού αλληλόχρεου λογαριασμού ύψους 29.791,52€ όπως καταγράφεται στο ισοζύγιο της 31-8-2011 (σχετικό 121). Συγκεκριμένα στο λογαριασμό 52 τράπεζες – βραχυπρόθεσμες υποχρεώσεις αναφέρονται υποχρεώσεις 194.060,53€ αφαιρουμένων των 65.000,00€ εγγυήσεων του πατρός μου και του πρώην συνεταιίρου μου που προανέφερα και αφαιρουμένων των 20.500,01€ υπολοίπου των εγγυήσεων της ΤΕΜΠΜΕ ΑΕ Β φάσης (σχετικό 133) παρέμενε υπόλοιπο υποχρεώσεων 108.560,52€. Εκ των οποίων τα 29.791,52€ στην Marfin. Δηλαδή προτιμούσε να έχει την προσωπική μας εγγύηση αντί για την εγγύηση του Κράτους. Ενώ γνώριζε ότι δεν έχω περιουσιακά στοιχεία καθ' ότι τους είχα προσκομίσει το Ε9 από ενάρξως των δανειακών συμβάσεων με θεωρούσαν πιο φερέγγυο από ότι το Κράτος!!!!.

Το παράλογο ρίσκο της Marfin αλλά και η επιτακτική ανάγκη μας για εξεύρεση κεφαλαίων για αγορά εμπορευμάτων δεν μου επέτρεπαν πλέον να προσπερνάω τα γεγονότα.

Είχα αρχίσει να προβληματίζομαι πολύ έντονα τόσο με τις απαντήσεις που λάμβανα όσο και για τη διατύπωση των νόμων, ειδικά με αφορμή την τελευταία αυτή απόφαση, 2/55608/0025 ΦΕΚ 1837 18-8/2011. Και επαναλαμβάνω το δεύτερο μισό του άρθρου 3 παρ. 8 της παραπάνω απόφασης :

<<Στους μισθωτούς συγκαταλέγονται και όσοι παρέχουν υπηρεσίες στο πλαίσιο συμβάσεων ορισμένου χρόνου. Σε περίπτωση που οι δανειολήπτριες επιχειρήσεις συστάθηκαν την ή μετά την 1-1-2010 και μέχρι την

δημοσίευση της παρούσης, το μέγιστο ύψος του δανείου δεν υπερβαίνει το μισθολογικό κόστος που εκτιμάται για τα δύο πρώτα έτη λειτουργίας>>.

Δηλαδή ο νομοθέτης εξίσωνε την εταιρεία μας που είχε ολοσχερώς εξοφλήσει 188.354,62€ που προερχόταν από μισθωτή εργασία (μικτές αποδοχές) αορίστου χρόνου, με εταιρείες συμπεριλαμβανομένου και αλλοδαπών συμφερόντων όπως ήδη προείπαμε που απασχολούσαν προσωπικό με συμβάσεις ορισμένου χρόνου και ακόμα χειρότερα με εταιρείες αλλοδαπών συμφερόντων που ΕΠΡΟΚΕΙΤΟ να απασχολήσουν προσωπικό και μάλιστα με πρόβλεψη κόστους!!!.

Όπως προείπα όμως είχα αποφασίσει να μην το προσπεράσω και έτσι η πίεση μου πλέον προς την καθ' ης εντάθηκε σε βαθμό σχεδόν ρήξης.

Ενημέρωνα λοιπόν σε καθημερινή βάση τον διευθυντή του υποκαταστήματος της Marfin Παναγιωτόπουλο Νικόλαο αλλά και τον τραπεζικό σύμβουλο Ψιλιώτη Κωνσταντίνο ότι μακροπρόθεσμα δεν θα ήμουν σε θέση να πληρώνω τις υποχρεώσεις μου αν δε λάμβανα τις ενισχύσεις που δικαιούμουν και που η κυβέρνηση είχε προβλέψει για εταιρείες όπως και η δική μας που τόσα χρόνια ήταν απολύτως συνεπής και με μεγάλη αυξητική πορεία. Και που επιπλέον είχε δώσει τις εγγυήσεις στις τράπεζες για να το πράξουν. Όμως σε κάθε προσπάθεια συναντούσα την προφορική άρνηση των εκπροσώπων της Marfin που μου έλεγαν ότι οι Τράπεζες δεν υποχρεούνται να απαντούν γραπτώς στα αιτήματα των πελατών τους.

Αυτό με έκανε να αναζητήσω τον τραπεζικό κώδικα δεοντολογίας!!!!!! της ένωσης Ελληνικών τραπεζών όπου στο άρθρο 41 αναφέρει ότι : <<οι τράπεζες οφείλουν να ενημερώνουν εγγράφως τους συναλλασσομένους ΕΑΝ το ζητήσουν, για την έγκριση ή απόρριψη αιτήματος τους. Δεν υποχρεούνται όμως να τους γνωστοποιούν τους λόγους της έγκρισης ή απόρριψης και ιδίως τις απόψεις, γνώμες και εκτιμήσεις των υπηρεσιακών τους οργάνων>>. Αν μη τι άλλο αποδεικνυόταν ότι η καθ' ης με την τακτική της της αποφυγής των εγγράφων απαντήσεων στα αιτήματά μας παραβίαζε ευθέως και τον κώδικα δεοντολογίας των τραπεζών, συμπεριφορά που είναι παράνομη.

Ήταν πλέον σαφέστατα προφανές ότι η Marfin όπως και οι υπόλοιπες τράπεζες λειτουργούσαν παντελώς ανεξέλεγκτες **ειδικά** όσον αφορά τους μικρομεσαίους που δεν έχουν την απαιτούμενη γνώση για το τι θα πρέπει να πράξουν σε περίπτωση που αδικούνται αλλά ούτε και την οικονομική ευχέρεια για να απευθυνθούν σε κάποιο εξειδικευμένο δικηγόρο.

Και επιπλέον καμία από τις δύο Υπουργικές αποφάσεις που προανέφερα δεν εξασφάλιζε την αξιοκρατική διαχείριση και την ισονομία στη διανομή των πόρων των ανωτέρω προγραμμάτων.

6. Η ζημιά που είχαμε υποστεί για το 2011 οφειλόταν κατά κύριο λόγο στην παράνομη συμπεριφορά της Marfin να μη μας παρέχει τη στήριξη που οι ανωτέρω Υπουργικές αποφάσεις όριζαν. Αποφάσεις που αφορούσαν την εγγύηση του Κράτους και είχαν σκοπό να λύσουν το πρόβλημα των επιχειρήσεων για αγορά νέων εμπορευμάτων. Στη δική μας περίπτωση λοιπόν η ζημιά από την παράνομη συμπεριφορά της Marfin για το 2011 ανήλθε στο ποσόν των 135.838,14€ όπως προκύπτει από τις υποβληθείσες Ε3 δηλώσεις της επιχείρησής μας και τα επίσημα βιβλία και στοιχεία της. Δηλώσεις οι οποίες έχουν ελεγχθεί διεξοδικά από τις αρμόδιες υπηρεσίες του Κράτους και τα στοιχεία που αντλούνται αναλύονται ως εξής:

Για το οικονομικό έτος 2007 δηλ χρήση 01-01/31-12-2006 από το αντίστοιχο Ε3 προέρχονται καθαρές πωλήσεις αγορές εσωτερικού εισαγωγές ή ενδοκοινοτικές εμπορεύματα αρχή έτους εμπορεύματα λήξης έτους φορολογητέα κέρδη.

Για το οικονομικό έτος 2008 δηλ χρήση 01-01/31-12-2007 από το αντίστοιχο Ε3 προέρχονται καθαρές πωλήσεις αγορές εσωτερικού εμπορεύματα αρχή έτους εμπορεύματα λήξης έτους φορολογητέα κέρδη.

Για το οικονομικό έτος 2009 δηλ χρήση 01-01/31-12-2008 από το αντίστοιχο Ε3 προέρχονται καθαρές πωλήσεις αγορές εσωτερικού εμπορεύματα αρχή έτους εμπορεύματα λήξης έτους φορολογητέα κέρδη.

Για το οικονομικό έτος 2010 δηλ χρήση 01-01/31-12-2009 από το αντίστοιχο Ε3 προέρχονται οι καθαρές πωλήσεις (άθροισμα χονδρικών και λιανικών) αγορές εσωτερικού Εισαγωγές ενδοκοινοτικές αποκτήσεις και τα εμπορεύματα αρχής έτους και εμπορεύματα λήξης έτους. Από το αντίστοιχο Ε5 διότι έγινε η αλλαγή σε Γ' κατηγορίας βιβλία (προαιρετικά) προέρχονται τα Φορολογητέα κέρδη.

Για το οικονομικό έτος 2011 δηλ χρήση 01-01/31-12-2010 από το αντίστοιχο Ε3 προέρχονται καθαρές πωλήσεις (άθροισμα χονδρικών και λιανικών) αγορές εσωτερικού εισαγωγές ενδοκοινοτικές αποκτήσεις εμπορεύματα αρχή έτους ισούται με τα εμπορεύματα λήξεως της προηγούμενης χρήσης δηλαδή 270.348,69€ εμπορεύματα λήξης έτους ισούται (με το άθροισμα των αγορές εσωτερικού, εισαγωγές, ενδοκοινοτικές αποκτήσεις πλέον των εμπορευμάτων λήξεως προηγούμενης χρήσεως μείον το κόστος πωληθέντων που ήτο 153.235,96€) με 313.799,78 €. Από το αντίστοιχο Ε5 διότι είχε γίνει η αλλαγή σε Γ' κατηγορίας βιβλία (προαιρετικά) προέρχονται τα φορολογητέα κέρδη.

Για το οικονομικό έτος 2012 δηλ χρήση 01-01/31-12-2011 από το πρωτοβάθμιο θεωρημένο ισοζύγιο σελ 1 της 31-12-2011 προέρχονται καθαρές πωλήσεις και την ανάλυση του ισοζυγίου σε τριτοβαθμίους σελ 136, **οι** αγορές εσωτερικού εισαγωγές ενδοκοινοτικές αποκτήσεις. Τα εμπορεύματα αρχή έτους ισούται με τα εμπορεύματα λήξεως της προηγούμενης χρήσης δηλαδή 313.799,78€ όπως επαληθεύεται και από το ισοζύγιο τριτοβαθμίων σελ 136 .

Τα εμπορεύματα λήξης έτους 2011 ισούται με το άθροισμα των θεωρημένων απογραφών όλων των καταστημάτων που ήταν ως εξής: κεντρικό Καλλιθέας 22.091,06€, Υποκατάστημα Ίλιον 14.002,64€, Υποκατάστημα Καρδίτσας 15.928,62€, Αποθήκη Ανεμώνων 26 Άλιμος 123.352,31€, Υποκατάστημα Ελληνικού 13.740,91€, Υποκατάστημα Περιστερίου 11.102,53€, Σε παρακαταθήκη στο κατάστημα Empoli Outlet Νέας Ιωνίας 7.504,16.

Τα φορολογητέα κέρδη προκύπτουν από τον λογαριασμό γενικής εκμετάλλευσης της 31-12-2011 όπου απλά αντιγράφονται όλα τα επίσημα στοιχεία του θεωρημένου ισοζυγίου και από όπου προκύπτει και το αποτέλεσμα της χρήσης. Και βάσει του λογαριασμού γενικής εκμετάλλ-

λευσης υποβάλατε στην εφορεία η φορολογική δήλωση με την οποία γνωστοποιείται το αποτέλεσμα της επιχείρησης στην εφορεία. Κάτι που για μας κατέστη το 2012 ανέφικτο λόγω της πολύ μεγάλης ζημιάς που μας προξένησε η παράνομη συμπεριφορά της Marfin. Δυστυχώς η παράνομη συμπεριφορά της Marfin μας προκάλεσε τόσο μεγάλη ζημιά που μας οδήγησε ακόμα και σε ρήξη με το λογιστικό γραφείο με το οποίο συνεργαζόμασταν λόγω αδυναμίας πληρωμών.

Από τα στοιχεία αυτά αποδεικνύεται ότι οι αγορές μας μειώθηκαν από το 2009 στο 2010 (πρώτη χρονιά εφαρμογής του προγράμματος) κατά 105.144,26€ και από το 2010 στο 2011 (δεύτερη χρονιά εφαρμογής του προγράμματος) κατά 70.283,46€. Ειδικά δε οι αγορές από τρίτες χώρες μειώθηκαν από το 2009 στο 2010 (πρώτη χρονιά εφαρμογής του προγράμματος) κατά 55.323,99€ και από το 2010 στο 2011 (δεύτερη χρονιά εφαρμογής του προγράμματος) κατά 37.037,11€ γεγονός το οποίο οδηγούσε και σε μείωση της ανταγωνιστικότητας μας έναντι των πολυεθνικών που δραστηριοποιούνται στην Πατρίδα μας. Και επιπλέον αναλώσαμε μέσα στο 2011 εμπορεύματα προηγούμενων χρήσεων συνολικού ποσού 106.077,55€. Κάτι που γινόταν για πρώτη φορά στην επιχείρησή μας και που από μια πλευρά βοήθησε στη συγκράτηση της πτώσης του τζίρου αλλά από την άλλη έριξε κατά πολύ το συντελεστή μικτού μας κέρδους που σε συνδυασμό με την τεράστια μείωση κατά 84,829% των εισαγωγών από τρίτες χώρες μέσα σε μόλις δύο χρόνια. Και αυτή η έλλειψη εμπορευμάτων μας οδήγησε όπως προείπα στην τραγική για την επιχείρησή μας ζημιά των 135.838,14€ για το 2011 και που είναι αποτέλεσμα της παράνομης λειτουργίας των τραπεζών και στη συγκεκριμένη περίπτωση της Marfin. Απόρροια αυτής της ζημιάς ήταν η μεγάλη καθυστέρηση της εξυπηρέτησης των δανείων μας που είχε αρχίσει από τον Οκτώβριο του 2011. Από τις αρχές όμως του 2012 αδυνατούσαμε να καταβάλουμε και ενοίκια-μισθούς γεγονός που μας ανάγκασε να κλείσουμε τα τρία από τα έξι καταστήματα έως τώρα.

Στο διάστημα που μεσολάβησε δεχόμουν κάποια τηλέφωνα από το υποκατάστημα της Marfin Καλλιθέας αλλά και από τις υπόλοιπες τράπεζες προς ενημέρωση της καθυστέρησης εξυπηρέτησης των δανείων μας που πλέον μεγάλωνε εξαιτίας της παράνομης συμπεριφοράς τους.

Κατά την διάρκεια του Ιανουαρίου 2012 που αναζητούσα περαιτέρω στοιχεία δεχόμουν κατά διαστήματα τηλεφωνικές οχλήσεις από υπαλλήλους των κεντρικών γραφείων της Marfin που με πίεζαν για την καταβολή των δύο καθυστερούμενων δόσεων και στα στοιχεία που τους παρέθετα έκαναν ότι δεν καταλάβαιναν ή μου ανταπαντούσαν με αοριστολογίες. Την 27-1-2012 λοιπόν λάβαμε εξώδικα από το δικηγορικό γραφείο του κυρίου Σταματελάτου Ανδρέα νομικού εκπροσώπου της Marfin που ένα αφορούσε την επιχείρησή μας και άλλο απευθυνόταν σε εμάς ως φυσικά πρόσωπα. Και το ίδιο περίπου χρονικό διάστημα δέχτηκε ο δεύτερος εξ ημών και τηλεφώνημα από το δικηγορικό γραφείο του κυρίου Σταματελάτου και συγκεκριμένα από τη συνεργάτιδα του κυρία Ντελή Μαρία. Κατά τη διάρκεια της συνομιλίας μας και αφού της εξήγησα τι είχε συμβεί μου ζήτησε να κλείσω το τηλέφωνο και να επισκεφτώ άμεσα το υποκατάστημα της Marfin Καλλιθέας από όπου θα έπρεπε να την καλέσω για να μιλήσει με το διευθυντή του υποκαταστήματος Παναγιωτόπουλο Νικόλαο. Πράγματι ήμουν εκεί μετά από δέκα λεπτά και λόγω της απουσίας του διευθυντή του υποκαταστήματος της Marfin η συνεργάτις του δικηγορικού γραφείου κυρία Ντελή Μαρία συνομίλησε με την υποδιευθύντρια. Από τα λεγόμενα της υποδιευθύντριας κατάλαβα με απόλυτη σιγουριά ότι η κυρία Ντελή δεν γνώριζε τις λεπτομέρειες της υποθέσεώς μου και ότι η τράπεζα ή θα έπρεπε να εγκρίνει τα αιτήματά μου ή να μου απαντήσει γραπτώς.

Τέλος η καθ' ης ζήτησε και εξεδώθη η ανακοπιτομένη διαταγή πληρωμής με την οποία ζητά να της καταβάλουμε το υπόλοιπο του κλεισθέντος αλληλοχρέου λογαριασμού, το οποίον αδυνατούμε να πληρώσουμε λόγω οικονομικής μας ασφυξίας την οποία όμως δημιούργησε η καθ' ης με την παράνομη συμπεριφοράς της να μην εγκρίνει τα αιτήματά μας και να μην μας εντάσσει στα ειδικά προγράμματα ενισχύσεως της επιχειρηματικότητας, το οποίο εάν είχε πράξει όπως έπρεπε ή τουλάχιστον μας είχε απαντήσει εγγράφως όπως ήταν υποχρεωμένη στα συνεχή αιτήματά μας θα είχε διασωθεί η επιχείρησή μας και φυσικά θα ήταν σε θέση να πληρώσει τις όποιες οφειλές της.

7. Το πόσο παράνομη και καταχρηστική ήταν η συμπεριφορά της καθ' ης και πόσο αστήρικτος ο ισχυρισμός των αρμοδίων υπαλλήλων της

ότι δεν εφαρμόζαν τις υπουργικές αποφάσεις χρηματοδοτήσεως των επιχειρήσεων διότι το κράτος ήταν αφερέγγυο αποδεικνύεται από τα παρακάτω. Το Ελληνικό κράτος μπορεί να ήταν αφερέγγυο προς τους Έλληνες πολίτες και τους Έλληνες επιχειρηματίες αλλά προς τον τραπεζικό τομέα απεδείχθη φερέγγυο σε υπερθετικό βαθμό. Πλέον συγκεκριμένα : Την ίδια χρονική περίοδο τον Σεπτέμβριο 2011 (λόγω της ΠΝΠ που καταχωρήθηκε στο ΦΕΚ 203 τεύχος Α την 14-9-2011) συζητιόταν έντονα το θέμα των εγγυήσεων που είχαν λάβει οι τράπεζες, **χωρίς όμως κανείς να αναφέρει το ακριβές ύψος τους ή το σκοπό που είχαν παραχωρηθεί αυτές οι εγγυήσεις**. Είχα αρχίσει λοιπόν να παρακολουθώ τις συνεδριάσεις της Βουλής των Ελλήνων και ειδικά αυτές που είχαν να κάνουν με θέματα χρηματοπιστωτικού χαρακτήρα. Έτσι στη συνεδρίαση της Βουλής την 30-11-2011 άκουσα το Κεφαλογιάννη να αναφέρει το ποσόν των εγγυήσεων και δεν πίστευα στα αυτιά μου. Ανέφερε το ποσόν των 155.000.000.000 € (155 Δισεκατομμύρια ευρώ) χωρίς όμως να εξηγήσει τίποτα παραπάνω.

Και άρχισα πλέον να αναζητώ τα ΦΕΚ με τις συγκεκριμένες εγγυήσεις που μέχρι τότε κανείς δεν είχε αναφέρει. Μετά από επίπονη προσπάθεια κατάφερα να εντοπίσω τα συγκεκριμένα ΦΕΚ όπου πλέον ήταν ξεκάθαρο ότι οι τράπεζες λάμβαναν συνεχώς κρατικές εγγυήσεις με την μορφή τίτλων του Ελληνικού Δημοσίου.

Εγγυήσεις που ήταν **επιπλέον** από την εγγύηση που παρείχε η ΤΕΜΠΜΕ ΑΕ για την πρώτη Υπουργική απόφαση που προανέφερα (5198/485 ΦΕΚ 21-5-2010 Τεύχος Δεύτερο) και επιπλέον από την εγγύηση που παρείχε το Ελληνικό Δημόσιο για την εφαρμογή της Υπουργικής απόφασης του Αυγούστου 2011 που είχε σχέση με τη στήριξη των επιχειρήσεων σε σχέση με το μισθολογικό τους κόστος.

Η αναζήτηση όμως αποδείχτηκε εξαιρετικά δύσκολη διότι κανείς δεν μίλαγε για το θέμα των τραπεζών. Ούτε από τα μέσα ενημέρωσης αλλά ούτε και από τα προσωπικά ιστολόγια μπορούσες να βρεις κάποια χρήσιμη πληροφορία. Έτσι η αναζήτηση μου διήρκεσε περίπου ένα μήνα και ολοκληρώθηκε στο τέλος Δεκεμβρίου του 2011.

Στο τέλος λοιπόν του Δεκεμβρίου του 2011 οι τράπεζες είχαν λάβει συνολικά 163.000.000.000,00€ εγγυήσεων του Ελληνικού Δημοσίου και

5.000.000.000,00€ μετρητά. Αυτό όμως που ήταν το σημαντικό είναι ότι το μεγαλύτερο μέρος των εγγυήσεων συνολικού ποσού 93.000.000.000,00€ είχαν ως αποκλειστικό σκοπό τη χρήση του προϊόντος της ρευστοποίησης των τίτλων (δηλαδή τα μετρητά που λάμβαναν οι τράπεζες από την ΕΚΤ με πολύ χαμηλά επιτόκια) για ΧΟΡΗΓΗΣΗ ΔΑΝΕΙΩΝ στεγαστικών και προς ΜΙΚΡΟΜΕΣΑΙΕΣ επιχειρήσεις με ανταγωνιστικούς όρους σύμφωνα με το Ν.3723/9-12-2008 και τις επεκτάσεις του σύμφωνα με τους Ν.3845/2010 – Ν.3872/2010 και τον Ν.3965/2011.

Τα 93 Δισεκατομμύρια καταγράφονται στα ΦΕΚ που ακολουθούν τα οποία αναφέρουν και το σκοπό που προαναφέραμε.

Ν.3723 9-12-2008 ΦΕΚ 250 τεύχος Πρώτο άρθρο 2 παρ.1 και άρθρο 4 αναφέρουν το ύψος των εγγυήσεων στα 23.000.000.000 € (23 Δισεκατομμύρια ευρώ).

Ν.3845 6-5-2010 ΦΕΚ 65 τεύχος Πρώτο άρθρο 4 παρ.8 αναφέρει ότι το ύψος των εγγυήσεων του Ν.3723 αυξάνονται κατά 15.000.000.000 € (15 Δισεκατομμύρια ευρώ).

Ν.3872 3-9-2010 ΦΕΚ 148 τεύχος Πρώτο άρθρο 7 αναφέρει ότι το ύψος των εγγυήσεων του Ν.3723 αυξάνονται επιπλέον κατά 25.000.000.000 € (25 Δισεκατομμύρια ευρώ).

Ν.3965 18-5-2011 ΦΕΚ 113 τεύχος Πρώτο άρθρο 19 παρ.1 αναφέρει ότι το ύψος των εγγυήσεων του Ν.3723 αυξάνονται επιπλέον κατά 30.000.000.000 € (30 Δισεκατομμύρια ευρώ).

Πέρα όμως από τα 93.000.000.000 € (93 Δισεκατομμύρια) που οι τράπεζες έπρεπε να χρησιμοποιήσουν για ΧΟΡΗΓΗΣΗ ΔΑΝΕΙΩΝ στεγαστικών και προς ΜΙΚΡΟΜΕΣΑΙΕΣ επιχειρήσεις με ανταγωνιστικούς όρους είχαν λάβει και επιπλέον εγγυήσεις 70.000.000.000 € (70 Δισεκατομμύρια ευρώ) για τη διατήρηση του χρηματοπιστωτικού συστήματος .

Το σύνολο των εγγυήσεων αναλύεται ως εξής:

Ν.3864 21-7-2010 ΦΕΚ 119 τεύχος Πρώτο άρθρο 3 παρ.1 αναφέρει ότι το κεφάλαιο του ταμείου Χρηματοπιστωτικής Σταθερότητας που ιδρύθηκε με το συγκεκριμένο νόμο και είναι νομικό πρόσωπο ιδιωτικού ανέρχεται στα 10.000.000.000 € (10 Δισεκατομμύρια ευρώ).

Π.Ν.Π 14-9-2011 ΦΕΚ 203 τεύχος Πρώτο άρθρο 1 παρ.1 αναφέρει ότι το προβλεπόμενο στο πρώτο εδάφιο της 2/43219/0025/ 6-5-2011 απόφασης του Υφυπουργού Οικονομικών ποσό εγγυήσεων καθορίζεται σε 30.000.000.000 € (30 Δισεκατομμύρια ευρώ).

N.4031 9-12-2011 ΦΕΚ 256 τεύχος Πρώτο άρθρο 2 αναφέρει ότι οι εγγυήσεις της Π.Ν.Π 14-9-2011 αυξάνονται κατά 30.000.000.000 € (30 Δισεκατομμύρια ευρώ) και ανέρχονται πλέον στο σύνολο των 60.000.000.000 € (60 Δισεκατομμύρια ευρώ). Και επιπλέον με το συγκεκριμένο νόμο στο πρώτο άρθρο κυρώνεται και η Π.Ν.Π. της 14-9-2011.

Με αυτά λοιπόν τα 70.000.000.000 € (70 Δισεκατομμύρια ευρώ) το σύνολο των εγγυήσεων έφτασε στα 163.000.000.000,00€ που προαναφέραμε.

(163 Δισεκατομμύρια ευρώ) και μάλιστα στο μεγαλύτερο ποσοστό τους σε ιδιωτικές τράπεζες που η χρηματιστηριακή τους αξία είναι κάτω των 4.000.000.000,00€ (4 Δισεκατομμυρίων ευρώ)

Αφού είχαμε ανακαλύψει τα συγκεκριμένα ΦΕΚ ήταν πλέον σαφέστατο ότι **είχε καταρρεύσει η ψευδής δικαιολογία ότι οι τράπεζες δεν παρέχουν τα προγράμματα στήριξης των επιχειρήσεων εξαιτίας της αφερεγγυότητας!!!! του Κράτους**. Αφού είναι αυτονόητο ότι για να λάβεις μια νέα εγγύηση σίγουρα έχεις ρευστοποιήσει την προηγούμενη. Αλλά αυτό που ήταν αυτονόητο έγινε βεβαιότητα όταν βρήκαμε το ΦΕΚ 2151 τεύχος δεύτερο της 31-12-2010 όπου μόνο σε μία ημέρα οι τράπεζες είχαν ρευστοποιήσει ομόλογα του Ελληνικού Δημοσίου αξίας 11.997.300.000,00€ και μάλιστα οι συγκεκριμένες Υπουργικές αποφάσεις που έφεραν την υπογραφή του κυρίου Σακινίδη προέβλεπαν από τη στιγμή της υπογραφής τους τα εξής “Το κόστος που θα βαρύνει το δημόσιο σε περίπτωση κατάπτωσης της εγγύησης του Δημοσίου θα ανέλθει στο ποσό των 11.997.300.000,00€ πλέον των προβλεπόμενων του οικείου ομολογιακού δανείου τόκων (που είχαν λάβει οι τράπεζες από την ΕΚΤ) και πάσης φύσεως επιβαρύνσεων, το ακριβές ύψος της οποίας δεν μπορεί να υπολογιστεί.” Τα ίδια βέβαια ισχύουν για ολόκληρο το ποσό των 93.000.000.000,00€ που έχει εγγυηθεί το Ελληνικό Δημόσιο υπέρ των

τραπεζών. Όσο για τα επιπλέον 70.000.000.000,00€ εγγυήσεων του Ελληνικού Δημοσίου υπέρ των τραπεζών είχαν προφανέστατα ρευστοποιηθεί εξ ολοκλήρου και μάλιστα τα πρώτα 40.000.000.000,00 € άμεσα από το τότε νεοσύστατο μηχανισμό ELA και από το ANFA που είναι ένας ειδικός λογαριασμός επενδυτικού κεφαλαίου της Τράπεζας της Ελλάδος σύμφωνα με τα αποσπάσματα της ομιλίας του κυρίου Βενιζέλου στην Διарκή Επιτροπή Οικονομικών Υποθέσεων της Βουλής την 21-11-2011. Και επιπλέον σύμφωνα με τις δηλώσεις του κυρίου Σταικούρα την 30-11-2011 στην ολομέλεια της Βουλής τον Σεπτέμβριο του 2011 “οι τράπεζες άντλησαν από τον περίφημο ELA περίπου 27 δισεκατομμύρια ανεβάζοντας μέχρι τότε τη συνολική λοιπή χρηματοδότηση από το ευρωσύστημα, δηλαδή από τον ELA και το ANFA, στα 41 δισεκατομμύρια ευρώ, σύμφωνα με την Τράπεζα της Ελλάδος”. **Με το δεδομένο, του αφανισμού των μικρομεσαίων και της κάθετης πτώσης σε πωλήσεις κατοικιών είναι πλέον πασιφανές ότι τα 93.000.000.000 € (93 Δισεκατομμύρια) εγγυήσεων του Ελληνικού Δημοσίου που θα έπρεπε να διατεθούν μετά την ρευστοποίησή τους από τις τράπεζες αποκλειστικά σε νοικοκυριά, μικρομεσαίες επιχειρήσεις και επιχειρήσεις ζωτικής σημασίας να μεν ρευστοποιήθηκαν αλλά όμως χρησιμοποιήθηκαν περιέργως από τις τράπεζες και πάντως όχι για το σκοπό για τον οποίο δόθηκαν οι εγγυήσεις αυτές και ότι χρησιμοποιήθηκαν κατά περιεργο τρόπο από τις τράπεζες.**

Με όλα λοιπόν τα προαναφερόμενα κατέληξα στο συμπέρασμα ότι οι τράπεζες αποκόμιζαν παράνομα οφέλη αφού χρησιμοποιούσαν την ρευστότητα που άντλησαν από τα 93.000.000.000€ (93 Δισεκατομμύρια) τουλάχιστον αντίθετα από το σκοπό που προανέφεραν οι συγκεκριμένοι νόμοι. Γιατί αν τα είχαν διαθέσει ως όφειλαν η κατάσταση της οικονομίας θα ήτο πολύ διαφορετική και δεν θα είχε οδηγηθεί σε εξαθλίωση το μεγαλύτερο ποσοστό των Ελλήνων μικρομεσαίων εμπόρων, επαγγελματιών, και γενικά της μεσαίας τάξης.

8. Πλέον είχα βεβαιωθεί ότι κάτι περιεργο συμβαίνει με τα επιδοτούμενα προγράμματα και τις υποχρεώσεις των τραπεζιτών που είχαν εξ' ολοκλήρου τον έλεγχο τους. Αποφασίσαμε λοιπόν με τον κύριο Θεοδωρίδη Παναγιώτη και τον κύριο Αρβανιτίδη Μιχάλη να επισκεφτούμε τον

Άρειο Πάγο την 9/2/2012 ημέρα εκδίκασης της μομφής του τότε Υπουργού Δικαιοσύνης κύριου Παπαιωάννου κατά των οικονομικών Εισαγγελέων κυρίου Πεπόνη και κυρίου Μουζακίτη όπου αφού πρωτοκολλήσαμε την καταγγελία μας ενημερώσαμε τη γραμματέα της Προέδρου του Αρείου Πάγου ότι θα έπρεπε να την παραδώσει στο συμβούλιο που συνεδρίαζε άμεσα. Η καταγγελία είχε σχέση με τις εγγυήσεις που είχαν λάβει οι τράπεζες και την παράνομη από πλευράς τους χρήση του προϊόντος της ρευστοποίησης (δηλαδή των χρημάτων που ελάμβαναν από την ΕΚΤ και έπρεπε να δοθούν σε επιχειρήσεις και νοικοκυριά με ευνοϊκούς όρους όπως σαφέστατα διατύπωναν οι νόμοι τουλάχιστον για τα 93.000.000.000,00€). Αμέσως μετά παραδώσαμε αντίγραφο της καταγγελίας και των πεπραγμένων στους οικονομικούς εισαγγελείς κυρίους Πεπόνη και Μουζακίτη.

Παράλληλα το κοινοποιήσαμε και στους εξής πολιτικούς φορείς.

ΠΑΣΟΚ 11/2/2012 - ΝΔ 9/2/2012 και 11/2/2012 - ΛΑΟΣ 10/2/2012 - ΣΥΡΙΖΑ 10/2/2012 - ΚΚΕ 10/2/2012 και επιπλέον στον Πρόεδρο της Βουλής 11/2/2012 και στον Πρόεδρο της Δημοκρατίας 11/2/2012. Τα πρωτόκολλα της καταγγελίας βρίσκονται στο υπόμνημα που κατέθεσε ο Παναγιώτης Θεοδωρίδης για την προκαταρκτική διερεύνηση πλημμελημάτων ΙΑ2012/5882 κατόπιν παραγγελίας της Εισαγγελέως πρωτοδικών Αθηνών στον Α/Α Σκάρα Αθανάσιου της Υποδιεύθυνσης Ασφαλείας Αθηνών.

Στο τρίμηνο που ακολούθησε την καταγγελία της 9/2/2012 κατά περίεργο τρόπο οι οκλήσεις από την Marfin αλλά και από τις υπόλοιπες τράπεζες ήταν σπανιότατες έως μηδενικές. Σε αντίθεση με τα λεγόμενα του κυρίου Βενιζέλου στην Διαρκή Επιτροπή Οικονομικών Υποθέσεων της Βουλής την 21-11-2011 **που έλεγε ότι με μία επιστολή του Διοικητή της Τράπεζας της Ελλάδος έπρεπε οι Τράπεζες να λάβουν ταχύτατα επιπλέον 30 Δις από τα προηγούμενα 30 Δις που είχαν λάβει μόλις δύο μήνες πριν δηλαδή την 14-9-2011** “για να διευκολυνθώ σε όσα θα σας πω στη συνέχεια πρέπει να σας πω ότι δέχτηκα μετά από μακρές συζητήσεις που είχα με το διοικητή της Τράπεζας της Ελλάδος έγγραφο του με το οποίο με παρακαλεί για να λειτουργήσει το σύστημα παροχής εγγυήσεων χωρίς προβλήματα και χωρίς

καθυσιερήσεις επειδή αυτές είναι διαδικασίες οι οποίες γίνονται με πολύ μεγάλη ταχύτητα στο πλαίσιο του Ευρωσυστήματος, όπως είπα προηγουμένως απευθυνόμενος στον κύριο Μαρκάκη να προστεθεί στην ΠΝΠ στον κυρωτικό νόμο άρθρο 2 αναριθμουμένου του άρθρου 2 του νομοσχεδίου σε άρθρο 3 το οποίο άρθρο 2 να λέει τα εξής: **Το προβλεπόμενο στην παράγραφο 1 της ΠΝΠ που κυρώνεται με το άρθρο 1 του νόμου αυτού ποσό αυξάνεται σε 60 Δισεκατομμύρια και αριθμητικώς (60.000.000.000,00€) ευρώ**” η καταγγελία μας στη δικαιοσύνη αλλά και στους πολιτικούς φορείς δεν είχε την ίδια ταχύτητα ανταπόκριση.

Στο διάστημα που ακολούθησε την καταγγελία της 9/2/2012 και μέχρι τον Μάιο του 2012 η επιχείρησή μας ταχύτατα έκλεισε τα πρώτο από τα έξι καταστήματα καθώς η αγορά ταχύτατα βούλιαζε και οι τράπεζες χρησιμοποιούσαν τη ρευστότητα που αντλούσαν όπως εκείνες ήθελαν και όχι όπως οι νόμοι όριζαν. Και λίγο αργότερα έκλεισε επιπλέον δύο καταστήματα. Επενδύσεις που είχαμε πραγματοποιήσει σε πάγια των τριών αυτών καταστημάτων και ήτο άνω των 100.000,00€ από εξ ολοκλήρου ίδια κεφάλαια χάθηκαν μέσα σε μόλις ένα τετράμηνο διότι η Marfin και οι υπόλοιπες τράπεζες διαχειρίζονταν το Δημόσιο κρήμα χωρίς κανέναν δημόσιο έλεγχο και επιπλέον από τη βραδύτατη αντίδραση για ένα τόσο σημαντικό θέμα τόσο των πολιτικών όσο και των δικαστικών.

Την ίδια περίοδο οι τράπεζες έλαβαν επιπλέον 70.000.000.000 € (70 Δισεκατομμύρια ευρώ) ανεβάζοντας το σύνολο των ενισχύσεων στα 233.000.000.000 € (233 Δισεκατομμύρια ευρώ). Και αυτά σε διάστημα μόλις σαράντα ημερών με τον Ν.4056 12-3-2011 ΦΕΚ 52 τεύχος Πρώτο άρθρο 21 που αναφέρει ότι οι εγγυήσεις του Ν.4031/2011 με τον οποίο οι τράπεζες είχαν λάβει 60.000.000.000 € (60 Δισεκατομμύρια ευρώ) αυξάνονται κατά 50%. Δηλαδή οι τράπεζες λάμβαναν επιπλέον 30.000.000.000 € (30 Δισεκατομμύρια ευρώ) και με την Π.Ν.Π 19-4-2012 ΦΕΚ 94 τεύχος Πρώτο άρθρο 1 παρ.1 αναφέρει ότι οι εγγυήσεις του Ν.3864/2010 αυξάνονται κατά

40.000.000.000 € (40 Δισεκατομμύρια ευρώ) και ανέρχονται πλέον στο σύνολο των 50.000.000.000 € (50 Δισεκατομμύρια ευρώ).

Εν όψει των παραπάνω και της παράνομης συμπεριφοράς της Marfin και προς απόδειξη του παράνομου τρόπου που λειτουργούσε σε βάρος της χώρας και των Ελλήνων όλος ο Τραπεζικός τομέας μηδέ της Τράπεζας της Ελλάδος εξαιρουμένης με την ανοχή ή την παράλειψη εφαρμογής των νόμων από την κυβέρνηση **την 5/6/2012 ενημερώσαμε την Εισαγγελία Πλημμελειοδικών με την γνωστοποίηση-καταγγελία (αρ, πρωτ. 39867-5/6/2012) όπου καταγράψαμε όλα τις ανωτέρω παράνομες πρακτικές που μας οδηγούσαν σε αδυναμία πληρωμών. Την ίδια γνωστοποίηση-καταγγελία πρωτοκολλήσαμε λίγες μέρες αργότερα την 26/6/2012 στο ΣΔΟΕ με το (αρ, πρωτ. 254-26/6/2012) και επιπλέον** ζητήσαμε από την Τράπεζα της Ελλάδος και το Υπουργείο Οικονομικών (αρ, πρωτ. 05142-26/6/2012) **αναλυτική λίστα των εγγυήσεων που είχε λάβει υπέρ του Δημοσίου από τις ιδιωτικές τράπεζες η Τράπεζα της Ελλάδος ως όφειλε με βάση τους νόμους με τους οποίους είχαν δοθεί τα με κρατικά ομόλογα ως ενίσχυση προς τις ιδιωτικές τράπεζες.** Την ίδια ημέρα επίσης 26/6/2012 ζητήσαμε από την Τράπεζα της Ελλάδος και το Υπουργείο Οικονομικών 05143-26/6/2012 **θεωρημένα και υπογεγραμμένα από τους κύριους Προβόπουλο και Βενιζέλο αντίγραφα των δανειακών συμβάσεων ως όφειλαν να είναι αυτά που είχαν καταχωρηθεί στους Ν.4046/2012 και Ν.4060/2012. Καθότι αυτά που είχαν καταχωρηθεί στους συγκεκριμένους νόμους ήταν προσέδια των δανειακών συμβάσεων και μάλιστα ανυπόγραφα.** Επίσης την 29/6/2012 ζητήσαμε από τον Οργανισμό διαχείρισης Δημοσίου Χρέους Ο.Δ.ΔΗ.Χ αναλυτική κατάσταση των ομολόγων και εντόκων γραμματίων που είχε εκδώσει το Ελληνικό Δημόσιο. Παράλληλα είχαμε ξεκινήσει την αναζήτηση κάποιου νομικού συμβούλου για να μπορούσαμε να διεκδικήσουμε νομικά την τεράστια ζημιά που είχαμε υποστεί από την παράνομη συμπεριφορά των τραπεζών και συγκεκριμένα της Marfin. Την 9/7/2012 λάβαμε την απάντηση του Ο.Δ.ΔΗ.Χ. που ανέφερε ότι δεν είχαμε έννομο συμφέρον για να ζητάμε αυτές τις πληροφορίες και ότι θα μπορούσαμε να αντλήσουμε ως επί το πλείστον από την ιστοσελίδα του

Υπουργείου Οικονομικών. Λίγες μέρες μετά την απάντηση του Ο.Δ.ΔΗ.Χ. και ενώ αναζητούσαμε στην ιστοσελίδα του Υπουργείο Οικονομικών τις πληροφορίες που χρειαζόμασταν κυκλοφόρησε στην ίδια ιστοσελίδα το δελτίο Δημοσίου χρέους Νο 66, Δελτίο που παρουσίαζε αύξηση του Δημοσίου Χρέους από τα 280.292.440.000 € (διακόσια ογδόντα δισεκατομμύρια διακόσια ενενήντα δύο εκατομμύρια τετρακόσιες σαράντα χιλιάδες ευρώ) που ήταν μετά το κούρεμα των ομολόγων τέλος Μαρτίου 2012 στα 303.527.120.000 € (τριακόσια τρία δισεκατομμύρια πεντακόσια είκοσι επτά εκατομμύρια εκατόν είκοσι χιλιάδες ευρώ) τέλος Ιουνίου του 2012. **Δηλαδή στο Δημόσιο Χρέος είχαν προστεθεί στο τρίμηνο Απριλίου-Ιουνίου 2012 23.234.680.000 € (είκοσι τρία δισεκατομμύρια διακόσια τριάντα τέσσερα εκατομμύρια εξακόσιες ογδόντα χιλιάδες ευρώ) χωρίς μάλιστα κανείς να εξηγήσει σε οποιοδήποτε μέσο ενημέρωσης που οφειλόταν αυτή η αύξηση του Δημοσίου Χρέους. Και που συμπτωματικά ήταν ισόποση με τις πρώτες εγγυήσεις που είχαν λάβει οι ιδιωτικές τράπεζες με το Ν.3723/2008.** Με το σκεπτικό της απάντησης που είχαμε λάβει από τον Ο.Δ.ΔΗ.Χ. που προανέφερα περί μη έννομου συμφέροντος μας, απευθυνθήκαμε σε αρκετούς Βουλευτές ώστε να λάβουμε διευκρινήσεις για το θέμα των κρατικών εγγυήσεων των 233.000.000.000 € (233 Δισεκατομμύρια ευρώ) και για το αν ο Διοικητής της Τράπεζας της Ελλάδος κύριος Προβόπουλος είχε λάβει τις απαραίτητες εξασφαλίσεις υπέρ του Ελληνικού Δημοσίου ως όφειλε. Προς μεγάλη μας έκπληξη κανένας Βουλευτής δεν γνώριζε το ύψος των κρατικών εγγυήσεων των 233.000.000.000 € (233 Δισεκατομμύρια ευρώ) και πολύ παραπάνω κανείς δεν γνώριζε για τη λήξη αυτών των εγγυήσεων και κατά πόσο είχαν ληφθεί οι απαραίτητες εξασφαλίσεις για να μην περαστούν στο Δημόσιο χρέος. Έτσι την 30/8/2012 ο Βουλευτής Β Αθηνών Καπερνάρος Βασίλης έκανε για πρώτη φορά την ερώτηση με αίτηση κατάθεσης εγγράφων 1151/66-30/8/2012 για το θέμα των αρχικών 93.000.000.000 € (93 Δισεκατομμυρίων ευρώ) κρατικών εγγυήσεων εκ του συνόλου των 233.000.000.000 € (233 Δισεκατομμυρίων ευρώ) και για το αν τα πρώτα 23.000.000.000 € (23 Δισεκατομμύρια ευρώ) που έληγαν μέσα στο 2012 πληρώθηκαν από τις τράπεζες ή αν κατέπεσαν εις βάρος του Ελληνικού

Δημοσίου και ήταν η αιτία της ισόποσης αύξησης του δημοσίου Χρέους. Την ίδια μέρα λοιπόν 30/8/2012 καταθέσαμε την τρίτη στη σειρά καταγγελία, που είχε σχέση με τη παράνομη λειτουργία των τραπεζών με την ανοχή της οργανωμένης Πολιτείας, στο ΣΔΟΕ με αριθμό πρωτοκόλλου 1027456-30/8/2012. Καταγγελία που περιελάμβανε την ερώτηση του Βουλευτή Καπερνάρου Βασίλη, το δελτίο Δημοσίου Χρέους και μια λίστα ομολόγων που ήταν ακαταχώρητα στην ιστοσελίδα του Υπουργείου Οικονομικών όπου μας είχε υποδείξει ο Ο.Δ.ΔΗ.Χ. με την απάντηση που μας είχε δώσει την 9/7/2012.

Λίγες μέρες αργότερα το Υπουργείο Οικονομικών απάντησε με το υπ' αριθμόν 2/64855/0023-24/9/2012 στην ανωτέρω ερώτηση. Μια απάντηση που δεν διευκρινίζει απολύτως τίποτα από τα ζητούμενα. Ενδεικτικά αναφέρω τα σημαντικότερα σημεία της απάντησης:

1. έως σήμερα έχουν λήξει 27,5 δισεκατομμύρια εγγυήσεων του Ελληνικού Δημοσίου προς τις τράπεζες. Χωρίς το Υπουργείο Οικονομικών να διευκρινίζει αν οι τράπεζες εξόφλησαν την υποχρέωση τους ως όφειλαν ή αν κατέπεσαν οι εγγυήσεις του Ελληνικού Δημοσίου αυξάνοντας το Δημόσιο Χρέος.

2. το Δημόσιο έχει λάβει την σχετική προμήθεια που καθόρισε ο Διοικητής της Τράπεζας της Ελλάδος βάσει της λήψης ή μη εξασφαλίσεων. Δηλαδή το Υπουργείο Οικονομικών δεν διευκρινίζει αν ο Διοικητής της Τράπεζας της Ελλάδος έλαβε τις εξασφαλίσεις που όφειλε από τα πιστωτικά ιδρύματα προκειμένου να μην περάσει στο Δημόσιο Χρέος η πιθανή κατάπτωση των εγγυήσεων.

Επίσης από τον πίνακα που προσκομίστηκε με την απάντηση του Υπουργείου Οικονομικών για τα 57.500.000.000,00 € (57,5 δισεκατομμύρια) που είναι σε ισχύ σήμερα, προκύπτει ότι τα 44.394.7000.000,00 € (σαράντα τέσσερα δισεκατομμύρια τριακόσια ενενήντα τέσσερα εκατομμύρια επτακόσιες χιλιάδες ευρώ) έχουν ημερομηνία λήξης εντός του 2013. Και αυτά αφορούν μόνο το κομμάτι των 93.000.000.000 € (93 Δισεκατομμυρίων ευρώ). Διότι για τα υπόλοιπα 140.000.000.000 € (140 Δισεκατομμύρια ευρώ) δεν έχει γίνει καμία ερώτηση στην Βουλή με αποτέλεσμα ελάχιστοι να γνωρίζουν τις λήξεις αυτών των εγγυήσεων.

9. α) Επειδή από τα άνω εκτιθέμενα προκύπτει **η παράνομη συμπεριφορά της καθ' ης**, η οποία είχε ως αποτέλεσμα την ουσιαστική καταστροφή της επιχειρήσεώς μας. Παρά τις μεγάλες και επίμονες προσπάθειές μας **η καθ' ης αρνήθηκε πεισματικά και αδικαιολόγητα να μας εντάξει σε κάποιο από τα χαμηλότοκα επιδοτούμενα προγράμματα ενισχύσεως της επιχειρηματικότητας αν και η πρώτη εξημών υπερπληρούσε τις προϋποθέσεις του νόμου για την υπαγωγή της**. Αντ' αυτού μας χορήγησε τον ανοικτό λογαριασμό με αποκλειστικό σκοπό την κερδοσκοπία της από το υπέρμετρο επιτόκιο και τις προμήθειες που λάμβανε από τον λογαριασμό αυτό. Ο ισχυρισμός των αρμοδίων υπαλλήλων της καθ' ης ότι η άρνησή της να μας εντάξει στα προγράμματα που ζητούσαμε οφειλόταν δήθεν στην αφερεγγυότητα του κράτους καταπίπτει από το γεγονός ότι κατά το ίδιο χρονικό διάστημα που μας έλεγαν ανεπίσημα αυτά οι αρμόδιοι υπάλληλοί της κατά το ίδιο χρονικό διάστημα οι τράπεζες έλαβαν εγγυήσεις του Δημοσίου τις οποίες και ρευστοποίησαν ύψους όχι μόνο 93.000.000.000 (93 δισεκατομμυρίων) ΕΥΡΩ αλλά συνολικά 233.000.000.000 (233 δισεκατομμυρίων) ΕΥΡΩ. Μάλιστα αυτές τις εγγυήσεις που έχουν ρευστοποιήσει θα υποχρεωθούμε όλοι οι Έλληνες πολίτες να τις πληρώσουμε αφού ήδη για τα πρώτα 23.000.000.000 (23 δισεκατομμύρια) που οι τράπεζες δεν πλήρωσαν ήδη ενεγράφησαν σαν δημόσιο χρέος και έπεται συνέχεια με τα ομόλογα που λήγουν το 2013 ύψους τουλάχιστον 44.394.700.000,00€ (σαράντα τέσσερα δισεκατομμύρια τριακόσια ενενήντα τέσσερα εκατομμύρια επτακόσιες χιλιάδες ευρώ) **όπως ήδη εξηγήσαμε**. Δηλαδή χρηματικά ποσά που οι τράπεζες αδυνατούν να πληρώσουν βάσει της σημερινής τους οικονομικής κατάστασης. **Και το επαναλαμβάνω ότι αυτά αφορούν μέρος των 93.000.000.000 (93 δισεκατομμυρίων) ΕΥΡΩ καθ' ότι για τα υπόλοιπα 140.000.000.000 (140 δισεκατομμύρια) ΕΥΡΩ κανείς πολιτικός φορέας δεν έχει υποβάλλει ερώτηση στη Βουλή των Ελλήνων με αποτέλεσμα οι συγκεκριμένες πληροφορίες να παραμένουν επτασφράγιστο μυστικό μέχρι και σήμερα**.

β) Επειδή επίσης από τα άνω εκτιθέμενα προκύπτει ότι από την παράνομη συμπεριφορά της καθ' ης να μην μας δίδει επίσημη και έγγραφη απάντηση της απορρίψεως των αιτημάτων μας, όπως ήταν υπο-

χρεωμένη από τον κώδικα δεοντολογίας των τραπεζών μας αποστέρησε το δικαίωμα να καταφύγουμε στο αρμόδιο υπουργείο διαμαρτυρόμενοι για την αδικαιολόγητη απόρριψη των αιτημάτων μας και να ζητήσουμε τη συνδρομή του ώστε επεμβαίνοντας να υποχρεώσει την καθ' ης να τηρήσει το νόμο ώστε να αποφύγουμε την οικονομική μας καταστροφή. Μη υπαρκτούσης έγγραφης απορριπτικής απαντήσεως σε περίπτωση διαμαρτυρίας μας προς το αρμόδιο υπουργείο ή ενώπιον πάσης αρμοδίας αρχής η καθ' ης ευκολότατα θα διέφευγε του ελέγχου με το επιχείρημα ότι το αίτημα εξετάζεται ακόμη και δεν απερρίφθη.

γ) Επειδή από τα άνω εκτιθέμενα προκύπτει ότι η συμπεριφορά της καθ' ης τόσο για το κλείσιμο του μεταξύ μας αλληλόχρεου λογαριασμού και την κήρυξή του ποσού του ως ληξιπρόθεσμου και απαιτητού όσο και η έκδοση της ανακοπτόμενης διαταγής πληρωμής σε βάρος μας **συνιστά καταχρηστική συμπεριφορά κατά το άρθρο 281 ΑΚ**. Πλέον συγκεκριμένα η έκδοση διαταγής πληρωμής κατά του οφειλέτη, αυτή καθ' αυτή, δεν είναι παράνομη ούτε και καταχρηστική πράξη. Όταν όμως ο δανειστής έχει ο ίδιος προκαλέσει στον οφειλέτη την αδυναμία πληρωμής και μάλιστα με παράνομη συμπεριφορά, τότε η απαίτησή του δανειστή καθίσταται προδήλως καταχρηστική και παράνομη.

Η καθ' ης αρνήθηκε παράνομα, τελείως αδικαιολόγητα και με προσηματικούς ισχυρισμούς **και** να μας εντάξει στα ευεργετικά για την επιβίωση της επιχειρήσεώς μας προγράμματα, όπως αποδεικνύουμε πιο πάνω αλλά **και** να μας δώσει έγγραφη απάντηση περί της απορρίψεως των αιτημάτων μας, παράλειψη που μας αποστέρησε κάθε δυνατότητα αντιδράσεως στις πράξεις της. Κατ' αυτό τον τρόπο ενεργώντας, δημιούργησε μονόδρομο που οδήγησε σε τεράστιο οικονομικό μας πρόβλημα. Η επιχείρησή μας δεν αντιμετώπιζε κανένα οικονομικό πρόβλημα όταν ζήτησε την υπαγωγή της στα προγράμματα ενισχύσεως της επιχειρηματικότητας. Αντιθέτως η οικονομική της πορεία ήταν αναπτυξιακή τότε **αλλά εν μέσω δυσμενέστατου οικονομικού περιβάλλοντος που υπάρχει στη χώρα μας και με ύφεση στο 7,5%, χωρίς χρηματοδότηση με το ευνοϊκό επιτόκιο των προγραμμάτων αυτών και με τις άλλες ευνοϊκές τους διατάξεις ήταν αδύνατον να μην υποστούμε ζημία ως επιχείρηση και μάλιστα τέτοια λόγω της οποίας αδυνατούμε**

να ανταποκριθούμε αυτή τη στιγμή στην αποπληρωμή του οφειλομένου ποσού. Η καθ' ης γνώριζε άριστα και τα οικονομικά μας δεδομένα και την αξιοπιστία μας περί τις πληρωμές μας και τη δυνατότητα αναπτύξεως, ανεξαρτητως του οικονομικού περιβάλλοντος και τη δυναμική που παρουσιάζαμε δεδομένου ότι όλα τα οικονομικά μας στοιχεία βρίσκονταν στη διάθεσή της. **Παράλληλα η ένταξή μας στα προγράμματα που ζητούσαμε δεν επέφερε κόστος για την καθ' ης, αφού τα προγράμματα αυτά υλοποιούνταν με Ευρωπαϊκά κεφάλαια ουσιαστικά και με εγγύηση του Δημοσίου, το οποίο τουλάχιστον προς τις τράπεζες δεν ήταν αφερέγγυο. Κεφάλαια τα οποία ήταν ΕΠΙ ΠΛΕΟΝ ΚΑΙ ΠΕΡΑΝ της ρευστότητας που άντλησαν οι τράπεζες δια των ομολόγων του Ελληνικού Δημοσίου, τα οποία ρευστοποίησαν αλλά στη συνέχεια δεν διέθεσαν τα χρήματα στην Ελληνική αγορά όπως ήταν υποχρεωμένες.** Αντί λοιπόν να ενεργήσει η καθ' ης με γνώμονα την παροχή συνδρομής (με το αζημίωτο βέβαια) στις προσπάθειές μας, εκείνη δεν ικανοποίησε το νόμιμο αίτημά μας. Τελική κατάληξη ήταν να μας δημιουργήσει τεράστιο οικονομικό πρόβλημα, το οποίο της ήταν με απόλυτη βεβαιότητα γνωστό ότι θα επήρχετο. Και ως τελική ενέργειά της και ενώ είχε επέλθει εξ αποκλειστικής υπαιτιότητάς της το δυσμενές για εμάς και μετά βεβαιότητος αναμενόμενο αποτέλεσμα των ενεργειών της, εν συνεχεία αφού επήλθε αυτό έκλεισε και τον μεταξύ μας αλληλόχρεο λογαριασμό και ζήτησε και την έκδοση της ανακοπτόμενης. Αυτή είναι πασιφανώς καταχρηστική και **παράνομη συμπεριφορά της καθ' ης που δεν είναι απλώς αμελής αλλά αγγίζει τα όρια του δόλου ή άλλως του ενδεχόμενου δόλου.**

δ) ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΥΠΑΙΤΙΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΚΑΘ' ΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΦΕΙΛΗ ΜΑΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΣ ΣΥΝΥΠΑΙΤΙΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΚΑΤΑ ΠΟΣΟΣΤΟ 99% ΚΑΙ ΕΠΙΚΟΥΡΙΚΑ 95%.

Όπως είναι δικονομικά παραδεκτό ο ανακόππων που στρέφεται κατά διαταγής πληρωμής με ανακοπή του επέχει τη θέση του εναγομένου με όλες τις εντεύθεν δικονομικές συνέπειες υποχρεώσεις αλλά και δικαιώματα.

Επειδή εν όψει όσων εκθέσαμε πιο πάνω αποδεικνύεται ότι ουδεμία ευθύνη φέρουμε για το ότι η οφειλή μας κατέστη ληξιπρόθεσμη, διότι

την αποκλειστική ευθύνη την φέρει η καθ' ης. Εάν είχε τηρήσει η καθ' ης τη νόμιμη και δεοντολογικά ορθή συμπεριφορά και μας είχε εντάξει στα προγράμματα ενισχύσεως της επιχειρηματικότητας όπως ζητούσαμε και για την ένταξή στα οποία συγκεντρώναμε το 100% των απαιτούμενων προϋποθέσεων, η πορεία των εταιρικών και οικονομικών υποθέσεών μας θα ήταν ομαλή και τουλάχιστον θα μας είχε δοθεί η δυνατότητα να συνεχίσουμε την επιχειρηματικότητά μας και να αποπληρώσουμε την υποχρέωσή μας προς την καθ' ης. Αντιθέτως με τη συμπεριφορά της μας αποστέρησε αυτή την δυνατότητα οδηγώντας μας σε οικονομική ασφυξία.

Κατόπιν αυτών αρνούμεθα και αποκρούουμε και το δικαίωμα της καθ' ης να κλείσει τον μεταξύ μας λογαριασμό και να τον κηρύξει ληξιπρόθεσμο και απαιτητό όπως και το εκ της ανακοπτομένης «δικαίωμά» της, αιτούμενοι την ακύρωσή της.

Άλλως και επικουρικά όντας στην άνω δικονομική θέση προβάλλουμε την ένσταση εκ του άρθρου 300 Α.Κ. αιτούμενοι την ακύρωση της ανακοπτομένης και άλλως τον καταλογισμό του 99% και επικουρικά του 95% της ζημίας την οποία η καθ' ης επικαλείται από την μη πληρωμή μας στην ίδια.

ε) Τέλος η καθ' ης ενήργησε καταχρηστικά μη λαμβάνοντας υπ' όψη της την απρόοπτη μεταβολή των οικονομικών συνθηκών σε σχέση με τις επικρατούσες κατά το χρόνο που μας χορήγησε τον ανοικτό αλληλόχρεο λογαριασμό για τον οποίο εξεδόθη η ανακοπτομένη. Πρέπει συνεπώς να ακυρωθεί η ανακοπτομένη διαταγή πληρωμής.

10. 1. Χρηματικές απαιτήσεις δεκτικές εκδόσεως διαταγής πληρωμής είναι οι ληξιπρόθεσμες ορισμένες και εκκαθαρισμένες (βλ. Σταυρόπουλος Ερμ. ΚΠολΔ άρθρο 645, σελ. 882, Μπρακατσούλας, Διαταγή πληρωμής και πιστωτικοί τίτλοι – Διαδικασία 1997, σελ. 25).

Το εκκαθαρισμένο ή μη της απαίτησης ελέγχεται ως θεμελιακό στοιχείο του κύρους της. Εν προκειμένω η απαίτηση στην οποία στηρίχθηκε η ανακοπτομένη και που επιδικάστηκε δεν είναι εκκαθαρισμένη και εσφαλμένα εξεδόθη η ανακοπτομένη με βάση αυτή. Συγκεκριμένα η επιδικασθείσα απαίτηση προέρχεται από κεφάλαιο, τόκους ήτοι συμβατικούς, υπερημερίας και ανατοκισμού τόκων και συμβατικών και υπερημερίας, ΕΦΤΕ και έξοδα, τα οποία ως μη εξοφλούμενα εμπροθέσμως

τοκίζονται αλλά και ανατοκίζονται, όπως οι τόκοι υπερημερίας. Πλην όμως η καθ' ης :

α) Δεν δικαιούται να τοκίζει και ανατοκίζει λοιπά έξοδα – προμήθειες – έξοδα επιταγών, δεδομένου ότι δεν έχουμε συμφωνήσει κάτι τέτοιο. Στα σχετικά όμως αποσπάσματα της μηνιαίας κινήσεως του λογαριασμού μας που προσκόμισε προκειμένου να εκδοθεί η ανακοπτομένη, αναφέρει χρηματικά ποσά που αντιστοιχούν στα παραπάνω, τα οποία προστίθενται στο ποσόν που τοκίζεται και ανατοκίζεται, αυξάνοντας παράνομα το χρεωστικό μας κατάλοιπο.

β) Στην επιδικασθείσα απαίτηση δεν γίνεται σαφής ποσοτικός διαχωρισμός εκάστου κονδυλίου, αφού και στην υποβληθείσα προς έκδοση της ανακοπτομένης αίτηση δεν γίνεται αυτό. Υπ' αυτά τα δεδομένα όμως και η υποβληθείσα αίτηση έπρεπε να απορριφθεί ως αόριστη και η ανακοπτομένη και η επιδικασθείσα δι' αυτής απαίτηση δεν είναι νόμιμη, διότι είναι ασαφής, αόριστη και ανεκκαθάριστη. Αποτέλεσμα αυτού είναι να υφιστάμεθα δικονομική βλάβη, συνιστάμενη στην αδυναμία μας, την οποία η καθ' ης μας προκαλεί παρανόμως εκ προθέσεως, να ελέγξουμε το ακριβές ύψος της οφειλής μας και να αμυνθούμε.

Σημειωτέον ότι η ως άνω περιγραφείσα αοριστία και η εντεύθεν ακυρότητα της ανακοπτομένης και της απαιτήσεως ως ανεκκαθάριστης, δεν αίρεται από την τυχόν υφιστάμενη δυνατότητα του ανακόπτοντος να προβεί με κατάλληλες αριθμητικές πράξεις στον ακριβή διαχωρισμό της οφειλής του, διότι ο διαχωρισμός αυτός αποτελεί ΟΥΣΙΩΔΕΣ ΣΤΟΙΧΕΙΟ της νομίμου και εγκύρου απαιτήσεως και σκοπό έχει τη διασφάλιση του οφειλέτη (Εφ. Αθ. 5866/1993).

γ) Στη μεταξύ ημών και της καθ' ης σύμβαση (προσχωρήσεως στην ουσία, όπως είναι πασίγνωστο σε όλους), συμφωνήθηκε ότι η καθ' ης έχει τη δυνατότητα αναπροσαρμογής του βασικού επιτοκίου, χωρίς τη σύμβαση της πρώτης εξ ημών. Η αναπροσαρμογή του επιτοκίου αυτού θα έπρεπε να δημοσιευθεί από την καθ' ης σε μία πολιτική και σε μία οικονομική ημερήσια εφημερίδα και θα ίσχυε από της δημοσιεύσεως. Η καθ' ης δεν αναφέρει στην αίτησή της εάν προέβη στη χρήση της δυνατότητας αυτής, εάν δηλαδή προχώρησε στην αύξηση ή τη μείωση του δανειστικού επιτοκίου κατά πόσο ποσοστό σε σχέση με το αρχικώς συμφωνηθέν, ποιο

ήταν το επιτόκιο που προέκυψε, για πόσο χρόνο ίσχυσε το κάθε επιτόκιο και εάν τήρησε την υποχρέωσή της, της δημοσιεύσεως των αναπροσαρμογών δια του τύπου. Μάλιστα στην υποβληθείσα αίτηση ούτε καν αναφέρεται ποιο ήταν το επιτόκιο αυτό. Στα σχετικά δε αποσπάσματα των εμπορικών βιβλίων που προσκόμισε η καθ' ης προκειμένου να εκδοθεί η ανακοπτομένη επίσης πουθενά δεν αναγράφεται το επιτόκιο αυτό και έτσι δεν προκύπτει το εκκαθαρισμένο της απαίτησης και των τόκων της καθ' ης.

δ) Όσα επισημάνθηκαν πιο πάνω σχετικά με το βασικό επιτόκιο, ισχύουν και για το επιτόκιο υπερημερίας αλλά και για το επιτόκιο του ανατοκισμού των τόκων. Πουθενά δηλαδή ούτε στη σύμβαση που προσκομίζει η καθ' ης, ούτε στα αποσπάσματα από τα εμπορικά της βιβλία, ούτε στην αίτηση ούτε και στην ανακοπτομένη αναφέρεται ή διευκρινίζεται ποιο είναι το επιτόκιο υπερημερίας καθώς και το ποσοστό του επιτοκίου ανατοκισμού των πάσης φύσεως τόκων.

Οι εν λόγω επισημαινόμενες παραλείψεις είναι ουσιώδεις και δεν καλύπτονται από την παραπομπή που αναφέρεται στην υποβληθείσα αίτηση της καθ' ης αλλά και της ανακοπτομένης, στα προσκομιζόμενα από την καθ' ης έγγραφα ώστε να εκδοθεί η ανακοπτομένη, διότι τα στοιχεία που ελλείπουν δεν προκύπτουν ούτε από τα προσκομιζόμενα έγγραφα και κατά συνέπεια δεν προκύπτει το εκκαθαρισμένο της απαίτησης της καθ' ης κατά κεφάλαιο, τόκους και έξοδα και συνεπώς δεν αποδεικνύεται με σαφήνεια πως προέκυψε το ποσόν των 30.901,98 ΕΥΡΩ που εμφανίζεται να οφείλουμε την 28 Οκτωβρίου 2011.

2. Σύμφωνα με το άρθρο 626 παρ. 3 ΚΠολΔ «Στην αίτηση πρέπει να επισυνάπτονται και όλα τα έγγραφα από τα οποία προκύπτει η απαίτηση αι το ποσόν της». Διαταγή πληρωμής μπορεί να εκδοθεί και για το κατάλοιπο λογαριασμού δανείου που έκλεισε, το οποίο πρέπει να είναι ορισμένο κατά ποσόν και μη εξαρτώμενο από αίρεση, προθεσμία, όρο ή αντιπαροχή, εφ' όσον αποδεικνύονται εγγράφως, η σύμβαση του δανείου, η κίνηση του λογαριασμού, το κλείσιμο και το κατάλοιπο αυτού. Στην περίπτωση αυτή η κίνηση του λογαριασμού και το κατάλοιπο μπορούν να αποδειχθούν και από τα αποσπάσματα των βιβλίων, στα οποία έχει καταχωρηθεί ο λογαριασμός και αφ' όσον τούτο συμφωνήθηκε

μεταξύ των μερών, συμφωνία που είναι νόμιμη έστω και αν δεν προβλέπεται από τις διατάξεις των άρθρων 444 παρ. 1 και 448 παρ. 1 ΚΠολΔ. Τα αποσπάσματα αυτά στα οποία αποτυπώνεται η κίνηση του λογαριασμού και το κλείσιμο έχουν την ισχύ ιδιωτικού εγγράφου είναι δε είδος αντιγράφου και για να έχει αποδεικτική δύναμη πρέπει να βεβαιώνεται η γνησιότητά του από αρμόδια αρχή ή Δικηγόρο κατά τα άρθρα 449 παρ. 1 ΚΠολΔ, 53 Ν. 3026/1954 και 14 Ν. 1599/1986 (ΑΠ 722/2000 ΕΛΔνη 42, 105).

Εν προκειμένω η καθ' ης προσκομίζει προς επιβεβαίωση και απόδειξη της οφειλής μας μηνιαία αποσπάσματα κίνησης του λογαριασμού μας. Πλην όμως τα αποσπάσματα αυτά δεν είναι νομίμως επικυρωμένα αφού προσκομίζονται εν αντιγράφω, όπου αναφέρεται ότι επικυρώνονται από το επιδειχθέν πρωτότυπο. Πλέον συγκεκριμένα πλην του πρώτου φύλλου αποσπάσματος λογαριασμών, όλα τα υπόλοιπα φέρουν ένα έκαστο επικύρωση από τον πληρεξούσιο Δικηγόρο χωρίς όμως να έχει τεθεί το κατά νόμον επικυρώσημο σε ένα έκαστο και χωρίς όλα αυτά να έχουν συρραφτεί ώστε να θεωρηθούν ως ένα έγγραφο και μάλιστα έγγραφο το οποίο μεταξύ των σελίδων του φέρει τη σφραγίδα του επικυρούντος. Κατ' αυτό τον τρόπο όμως τα λοιπά πλην του πρώτου αποσπάσματα του λογαριασμού ουδέν αποδεικνύουν και εσφαλμένα τα έλαβες υπ' όψη της και εξεδόθη βάσει αυτών η εκκαλουμένη.

Το ίδιο ακριβώς συμβαίνει και με τις υπ' αριθμό 8609B' και 8610B' /27.01.2012 εκθέσεις επιδόσεως του Δικαστικού Επιμελητή στο Πρωτοδικείο Αθηνών Θεοδώρου Ε. Αναστασιάδη καθώς και με την υπ' αριθμό 566B' /26.01.2012 έκθεση επιδόσεως της Δικαστικής Επιμελήτριας στο πρωτοδικείο Αθηνών Άννας Π. Χαραλαμπίδου, όπου πλην της πρώτης σελίδας που υπάρχει επικύρωση και ενώ οι άλλες σελίδες έχουν συρραφτεί ώστε να αποτελούν ενιαίο έγγραφο μεταξύ των σελίδων της συρραφής δεν υπάρχει η σφράγιση τους από τον επικυρούντα Δικηγόρο.

Μάλιστα αυτό συμβαίνει σε αντίθεση με όλα τα άλλα έγγραφα που επικαλείται και προσκομίζει η καθ' ης τα οποία εφ' όσον απαρτίζονται από περισσότερες σελίδες είναι συρραμμένα και αποτελούν ένα έγγραφο

με το επικυρώσημο και την επικύρωσή τους καθώς και τη σφράγιση τους στη συρραφή των σελίδων τους.

3. Σύμφωνα με το άρθρο 372 Α.Κ. σύμβαση στην οποία ο προσδιορισμός της παροχής ανατίθεται στην απόλυτη κρίση ενός από τους συμβαλλομένους είναι άκυρη.

Στην μεταξύ ημών και της καθ' ης σύμβαση, η οποία είναι σύμβαση προσχωρήσεως στην ουσία της αφού όπως είναι γνωστό η Τράπεζα θέτει τους όρους της δανειοδοτήσεως οι οποίοι δεν τίθενται υπό διαπραγμάτευση, υπάρχουν πολλοί όροι οι οποίο αναφέρεται ότι η εφαρμογή τους εναπόκειται στην απόλυτη κρίση της καθ' ης. Πλέον χαρακτηριστικός είναι ο όρος 6.5, ο οποίος έχει σχέση με το επιτόκιο, καθώς κατά την κρίση της μπορεί να μειώνει αυξάνει καταργεί το περιθώριο. Η ακυρότητα αυτή εκτείνεται στην όλη απαίτηση που προβάλλει η καθ' ης αφού ούτε στην αίτηση αναφέρεται ούτε στην ανακοπιτομένη αποδεικνύεται ποιο είναι αυτό το περιθώριο, εάν έκανε χρήση αυτού σε ποιο ποσοστό και για πόσο χρονικό διάστημα.

4. Επειδή όροι συμβάσεως δανείων που αντίκεινται στις διατάξεις των άρθρων 281, 173, 200, 332, 422, 423, 372, 865, 863, 864, 866, 867, 858 ΑΚ και στις διατάξεις του Ν 2251/1994 και την ΠΔ/ΤΕ 1969/1991 είναι άκυροι ως καταχρηστικοί.

Επειδή στην επικαλούμενη από την καθ' ης σύμβαση δανεισμού καθώς και στις πρόσθετες αυτής πράξεις υπάρχουν όροι που αναφέρονται ή προβλέπουν :

Την είσπραξη εξόδων χρηματοδότησης και προμήθειας φακέλων.

Την επιβάρυνση του ανώτατου ορίου του ποσοστού επιτοκίου με την εισφορά του Ν.128/1975.

Την μεταβολή επιτοκίου.

Ότι οι καταβολές του οφειλέτη έναντι του δανείου, καταλογίζονται στους τόκους προμήθειας και στους τόκους των εν λόγω τόκων προμήθειας.

Ότι ο εγγυητής δηλώνει ότι παραιτείται από τα ευεργετήματα και τις ενστάσεις των άρθρων 862 έως 868 ΑΚ.

Ότι οι τόκοι υπολογίζονται με βάση έτους 360 ημερών αντί 365 καθ' όλη τη διάρκεια της σύμβασης αντιβαίνει στις διατάξεις των άρθρων 1, 6 και 7 εδ. 1^α του άρθρου 2 του Ν. 2251/1994.

Ότι παρέχεται το δικαίωμα στην Τράπεζα για μονομερή αύξηση του επιτοκίου δεδομένου ότι καθιστά το τίμημα αόριστο αφού δεν επιτρέπει τον καθορισμό του τιμήματος με κριτήρια που καθορίζονται ειδικά στη σύμβαση και είναι εύλογα στον καταναλωτή.

Ότι ο εγγυητής δηλώνει ότι παραιτείται από τα ευεργετήματα της διζήσεως (και των ενστάσεων των άρθρων 862 έως 868ΑΚ) και εγγυάται προς την Τράπεζα την εμπρόθεσμη καταβολή του χρεωστικού καταλοίπου που απορρέει από την σύμβαση ως πρωτοφειλέτης.

Ότι ο πιστούχος αναγνώρισε το περιοδικό ή οριστικό κλείσιμο του λογαριασμού ή του ύψους του επιτοκίου και του περιθωρίου του, των ανατοκισμών αν δεν προέβαλε αντιρρήσεις ή παρατηρήσεις καθόσον δεν του γνωστοποιήθηκε η κίνηση του λογαριασμού με όλες τις χρεωπιστωτικές πράξεις για να ελέγξει την αλήθεια των περιοδικών υπολοίπων. Η μη προβολή αντιρρήσεων δεν αποτελεί αφηρημένη αναγνώριση χρέους.

Η αντίδικος, κάνοντας χρήση όλων σχεδόν των παραπάνω, κριθέντων και από τη νομολογία ως καταχρηστικών όρων, διαμόρφωσε, μονομερώς, παράνομα, καταχρηστικά και αντισυμβατικά την απαίτησή της σε βάρος μας, ανατοκίζοντάς την παρανόμως και μάλιστα χωρίς να παραθέτει τον τρόπο υπολογισμού της, με αποκλειστικό σκοπό να αποφύγει τον έλεγχο. Σημειωτέον ότι η διαφορά μας με την αντίδικο δεν περιορίζεται στα επιμέρους ποσά τα οποία προστιθέμενα σχηματίζουν την οφειλή μας αλλά και στον τρόπο υπολογισμού τους.

Αποτέλεσμα αυτών των πρακτικών που ακολούθησε η καθ' ης ήταν οι δεύτερος και τρίτος εξ ημών, εγγυητές υπέρ της πρώτης εξ ημών να καλούμεθα να πληρώσουμε ποσά οφειλής της πρώτης εξ ημών χωρίς να μας έχει δοθεί η δυνατότητα να λάβουμε γνώση της πλήρους και αναλυτικής κίνησης του λογαριασμού κατά το περιοδικό και οριστικό κλείσιμό του αλλά και του εξωλογιστικού λογαριασμού με τα επιτόκια που εφάρμοσε και όλες τις επιβαρύνσεις που καταλόγισε σε βάρος μας με αποτέλεσμα να μην μπορούμε να ελέγξουμε την ορθότητα, βασιμότητα και κυρίως το ύψος της απαίτησης της καθ' ης σε βάρος μας.

Επειδή η ανακοπή μας είναι βάσιμη νομικά και ουσιαστικά και το Δικαστήριό Σας αρμόδιο καθ' ύλη και τόπο για την εκδίκασή της.

Για τους λόγους αυτούς

Και όσα θα προσθέσουμε επιφυλασσόμενοι ρητώς του δικαιώματος επικλήσεως και προβολής προσθέτων λόγων.

Αιτούμεθα

Να γίνει δεκτή η παρούσα.

Να ακυρωθεί και εξαφανισθεί η υπ' αριθμόν 24052/2012 διαταγή πληρωμής του Δικαστού του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών.

Να καταδικαστεί η καθ' ης στη δικαστική μου δαπάνη.

Αθήνα 24 Δεκεμβρίου 2012

Ο Πληρεξούσιος Δικηγόρος